
het **GOEDE NIEUWS**
van de wereld van morgen

**Wat de
oudste dingen
die op aarde
leven ons
kunnen leren**

het **GOEDE NIEUWS**
van de wereld van morgen

1e jaargang No. 3

april 1982

Artikelen:

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Zijn we terug in het goede spoor wanneer we te kort schieten in geloof?	2
Wat de oudste dingen die op aarde leven ons kunnen leren	4
Waarom vallen sommige pilaren omver?	6
Wat is ware nederigheid?	10
Bent u een vredestichter?	12
Ministudie: Gods grote meesterplan	15
Een jonge koning die een volk redde	17
Lastige vragen over de Kerk — Hoe beantwoord je die?	18

ALGEMEEN HOOFDREDACTEUR: **Herbert W. Armstrong**
EINDREDACTEUR: **Dexter H. Faulkner**

ASSISTENT-REDACTEUREN: **Sheila Graham, Norman Shoaf**
ILLUSTRATIES: **Michael Hale, Minette Collins Smith**

Uitgegeven door de Worldwide Church of God
UITGEVER: **Herbert W. Armstrong**
FINANCIËEL BELEID: **Leroy Neff**
PRODUKTIE EN DISTRIBUTIE: **Roger G. Lippross**
REGIONAAL DIRECTEUR: **Bram de Bree**

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH UTRECHT
(Nederland)

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b. © 1982 Worldwide Church of God. PRINTED IN U.S.A.

OMSLAG: Een borstelden, deel van een bos van kleine bomen: de oudste dingen die op aarde leven. Het artikel „Wat de oudste dingen die op aarde leven ons kunnen leren” verklaart de belangrijke les die wij van deze bomen kunnen leren (zie p. 4). Foto door Grant Heilman.

Brieven

In België kunnen wij nu de Luxemburgse Televisie ontvangen. Toevallig zag ik op een vrijdagavond de Engelstalige uitzending (met Franse ondertiteling) van The World Tomorrow door de Heer Armstrong. Blijkbaar wordt dit programma elke vrijdagavond omstreeks 11 uur na de uitzendingen uitgezonden.

Ik dacht dat dit misschien wel interessant was om te vermelden aangezien in een van de nieuwsbrieven die ik ontving alleen over Radio Luxemburg gesproken werd, programma dat hier met zeer veel storingen ontvangen wordt.

Inmiddels verblijf ik met vriendelijke groeten,

P. de K., Berchem, België

Deze ochtend ontving ik weer uw tijdschrift en dat betekent dan weer dat ik het van a tot z ga lezen en herlezen.

Ik wil u zeggen dat ik er heel blij mee ben omdat er zo'n zuiverheid uit spreekt en je wordt bepaald bij de hedendaagse gebeurtenissen op een wijze die je terug kunt vinden in de Bijbel, en zo gaat dan de Bijbel echt leven.

Alle tijdschriften bewaar ik, en zo kan ik dan ook de artikelen die met vervolg geschreven zijn nog eens lezen.

Ik wens u allen dat u in dit werk gezegend mag worden, en zo hoop ik dat u mijn abonnement wil verlengen.

Met vriendelijke groeten,

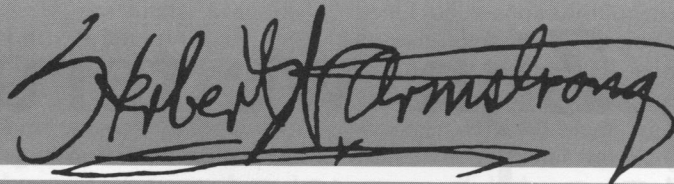
G.J.P., Deventer

Beste dank voor uw gewaardeerde hulp door het toezenden der talrijke publicaties. Ik bied u mijn persoonlijk gebed aan; opgedragen aan de ware christenen in de echte Kerk. Het zijn geen holle woorden, doch betekenen voor mij a.h.w. de synthese van mijn geloof en mijn diepste verlanen. De tijd is niet zover meer af dat ik veel meer dienstbetoon zal kunnen volvoeren; evenzo is de tijd naderbij gekomen dat van mijn arm verdeeld Vaderland de vier Vlaamse provincies samengevoegd zullen worden met de Nederlanden. Het is mijns inziens zo dat een terugkeer naar de Lage Landen van vroeger een noodzaak zal blijken in het volvoeren van de derde wereldmacht Europa.

Ik bezit een meer dan rotsvast geloof in de profetieën en de daarvan gegeven analyse door onze patriarch Mr. Armstrong. Het moeilijkste is voor mij bij dit geloven en weten een positieve mentaliteit te bewaren. Nogmaals mijn oprechte dankbaarheid.

Hoogachtend,

N.D., Ronse, België

Ziehier een typisch voorbeeld van slim, maar onjuist menselijk redeneren! Waar het God of de waarheid betreft, schijnt het heel gewoon en natuurlijk te zijn om wantrouwig te praten en zich bij voorbaat sceptisch en vijandig op te stellen.

Laat u zich door een dergelijke wijze van redeneren misleiden?

Enige tijd geleden stelde iemand, die weinig of niets afwist van de waarheid, die de levende God, door ons, aan de wereld openbaart, deze vraag:

„Hoe kunt u nou weten dat *u* dichter bij de waarheid staat dan een ander? U zegt dat de hele wereld is misleid. U zegt dat de kerken er op vele dogmatische punten volkomen naast zijn, maar dat *u* de waarheid bezit. U zegt dat die kerken louter menselijk en misleid zijn; want het is menselijk om te dwalen.

„Maar . . . bent u soms *niet* menselijk? Bent u niet evenzeer feilbaar? Hoe kunt u er nu zeker van zijn dat u ook maar iets meer gelijk hebt dan de anderen?”

Ik zou onze lezers graag onomwonden en op begrijpelijke wijze antwoord op deze vragen geven! Ik wil uitleggen — en dan zo duidelijk mogelijk — hoe en ook waarom wij weten dat we de waarheid hebben!

En dan wil ik u uitleggen op welke manier ook *u* kunt leren wat de waarheid is, vooral nu de hele wereld is misleid en in volslagen duisternis is gehuld. Ik wil u vertellen op welke wijze u thans zekerheid kunt hebben!

Eerst dan de opmerking dat wij toch ook maar mensen zijn. Natuurlijk zijn we dat! Ook wij kunnen er op een bepaald punt volkomen naast zijn. Maar . . . dat hoeven we niet te zijn!

Misschien dat er iemand vraagt:

„Wat verbeeldt die Herbert W. Armstrong zich wel? Denkt hij soms knapper te zijn dan al die grote theologen, al die beroemde predikanten en leiders van grote religieuze genootschappen?”

Het antwoord op die vraag is dan: Neen. Maar . . . het gaat hier volstrekt niet om de mate van intelligentie!

Allemaal zijn we menselijk, allen kunnen wij falen. Ook ik ben er naast geweest, ook ik heb fouten gemaakt. Dat geldt voor alle mensen, die God voor zijn Werk gebruikt.

Dit is dan het eerste wat wij met stelligheid erkennen; het is het uitgangspunt van onze speurtocht naar de waarheid. En het is een der redenen waarom wij inderdaad de waarheid bezitten, hier in deze zo schandelijk misleide wereld. Ik zou willen dat iedere religieuze leider deze zelfde benadering tot de zijne maakte!

God zegt: „Beproeft alle dingen.” Dit betekent dat *u* feilbaar bent. Het betekent dat ook alle „grote” mannen feilbaar zijn! Ze zijn allemaal even menselijk. Allen kunnen ze dwalen . . . en bijna allen doen ze dat ook. De hele wereld is misleid (Openb. 12:9); hetgeen wil zeggen dat de religieuze leiders en de kerken zijn „verleid”.

Dit feit beseffen en erkennen is op zich reeds het begin van de ware kennis. *Wij* erkennen het inderdaad, zoals we ook erkennen dat wij vergissingen kunnen maken.

Dat is de eerste stap *uit* de nevel van vergissing en bedrog op de weg naar de waarheid.

Het gaat er niet om wie het beste verstand bezit. Iemand kan het hoogste IQ ter wereld hebben en nochtans in zijn intellectuele ijdelheid niet erkennen dat hij zich zou kunnen vergissen, elke correctie van de hand wijzen en zich aldus overgeven aan zelfbedrog en misleiding.

De tweede stap — als u werkelijk achter de waarheid wilt komen — is

dat u bereid bent toe te geven dat u bent misleid of u zich hebt vergist, vervolgens dit alles resoluut verwerpt en in plaats daarvan de waarheid accepteert. Stel uzelf de vraag: „Ben ik werkelijk bereid mijn vergissing te erkennen, toe te geven dat ik er totaal naast ben — als me dit wordt aangevoeld — en ben ik dan bereid ervan terug te komen? Ben ik bereid een voor mij geheel nieuwe waarheid te aanvaarden, als deze wordt bewezen, zelfs al is het een harde waarheid, die mij verwijderd van mijn familieleden, vrienden, medewerkers of clubgenoten; en ook al gaat die waarheid helemaal tegen mijn zelfzuchtige, ijdele natuur in? Ben ik bereid overeenkomstig die waarheid te handelen, me eraan te onderwerpen, ongeacht wat dit van mij zal vergen?”

Ach, ja . . . Misschien begint u nu te begrijpen waarom „al die grote theologen, deze vermaarde predikanten, al die beroemde leiders van grote religieuze genootschappen” zich heel goed zouden kunnen vergissen.

Hebt u ooit een persoon van grote intelligentie meegemaakt die vrij was van de soort ijdelheid, die hem ervan weerhield ongelijk te bekennen en ertoe bracht anderen te misleiden? De waarheid zoeken en overeenkomstig die waarheid handelen vergt van een mens een nederige geest.

Dit zijn de eerste twee aspecten, waarin iemand die de waarheid heeft aanvaard, verschilt van wie nog doortrokken is van bedrog en wanbegrip.

U wenst te weten of u er zeker van kunt zijn dat wij werkelijk de waarheid bezitten, ook al zijn wij, zoals onze eerder aangehaalde criticus reeds opmerkte, toch evenzeer feilbaar en kan ons verstand toch stellig niet volmaakt worden genoemd. Welnu: u kunt daar inderdaad zeker van zijn!

Zelfs de grootste intellectueel ter wereld is nog altijd maar een gewoon mens, is nog altijd feilbaar, nog altijd
(Zie verder pagina 20)

Zijn we terug in het goede spoor wanneer we te kort schieten in geloof?

Is het omdat er geen God in de huizen van onze gezinnen is, dat wij ons vertrouwen op „de god van Ekron” stellen?

door Herbert W. Armstrong

Ik ben geschokt — bedroefd — ontmoedigd — gekwetst!

Ik ben dit in het vliegtuig aan het schrijven. We zijn zojuist opgestegen van het vliegveld in Orr, Minnesota, op weg terug naar Pasadena. Op het SEP-kamp heb ik 728 gemeenteleden, inclusief 280 gemeenteleden van kerken uit de omgeving, toegesproken. Mij werd meegedeeld dat de jonge mensen in het kamp gewoonlijk voor elk wissel om een dokter vragen. Het lijkt alsof hen thuis onderwezen is om meer op dokters te vertrouwen dan op God.

Wanneer voorgesteld wordt om een zalving te laten doen door een dienaar van God, die in gebed aan God vraagt om te genezen, zoals God *belooft* in Jak. 5:14-15, stemmen ze daar wel mee in, maar beschouwen het schijnbaar toch als een ritueel dat nu eenmaal gedaan moet worden, maar overigens geen effect heeft en vragen daarna nog steeds om een dokter die hen gezond kan maken. Zij hebben hun vertrouwen volledig op de menselijke dokter gesteld, niet op God. Blijkbaar hebben hun ouders

niet het geloof dat God zijn beloften kan houden en missen daarom het vertrouwen dat God hun kinderen kan genezen.

Gemeenteleden, ik was hevig ontsteld. Het was alsof iemand mij met een dolk in het hart had gestoken. Wij vormen de generatie die uitziet naar de komst van Christus en het Koninkrijk van God. We zijn de Bruid van Christus. Wij moeten gereed zijn vanwege zijn komst of de deur tot het eeuwig leven en behoud zal voor onze neus dichtgeslagen worden (Matth. 25:10-12)! Jezus zei: „Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt”!

Lees nog eens de volgende ernstige schriftgedeelten: „... Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft, om... zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet” (Ef. 5:25-27).

En: „Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt” (Openb. 19:7). De Kerk als geheel zal gereed zijn. Maar de passage in Mattheus 25 laat zien dat de individuen in haar — of beter

die althans belijden dat ze erbij horen — die lauw zijn en te weinig vertrouwen op Gods Woord, de deur voor hun neus dichtgeslagen zullen vinden!

Gemeenteleden, *bent u gereed?* Ik geloof dat de Kerk als geheel ijlings aan het gereedkomen is. Maar blijkbaar sommige mensen individueel niet. God zegt: „maar zonder geloof is het onmogelijk (Hem) welgevallig te zijn” (Hebr. 11:6).

Geloof opbrengen?

Maar sommigen verontschuldigen zich door te zeggen, „ik schijn gewoon niet genoeg geloof op te kunnen wekken”. Wat u bedoelt is: „ik geloof niet dat God zijn beloften zal houden — ik geloof Gods Woord, de Bijbel, niet.” God zegt: „Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods” (Rom. 10:17, *Statenvert.*).

Jezus diende als de Zoon des mensen. Hij zei: „Van Mijzelf kan ik niets doen. De vader die in mij woont, die doet de werken.” Jezus bezat, door de Geest van God, de *gave* van genezing, zoals genoemd in 1 Kor. 12:9. Petrus en Paulus ook. Slechts enkelen bezaten deze *gave*.

Maar tegen *leden van de Kerk* zegt God: „Is er iemand bij u ziek? Laat

hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren. En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten. En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden" (Jak. 5:14-15).

God wil dat we *Hem geloven* — geloven wat Hij zegt — geloven dat Hij in staat is om — geloven dat het zijn wil is om te doen wat Hij belooft — en geloven dat Hij het *zal* doen! Moet u „geloof opwekken” om te geloven dat God bij machte is — dat God zijn *beloften zal houden*?

Een vrouw die mij eens ontbood om haar te zalven en voor haar te bidden om genezing zei: „Ik weet wel dat God bij machte is mij te genezen, maar ik weet niet of het zijn wil is.”

Ik las haar voor: „loof de Here, mijn ziel, en vergeet niet een van zijn weldaden; die al uw ongerechtigheden vergeeft” (Ps. 103:2-3) en stopte daar.

„Geloof u dat? Geloof u dat het zijn wil is om al uw zonden te vergeven?”

„Oh, ja”, antwoordde ze.

„Maar waarom gelooft u het?” vroeg ik.

„Omdat het in de Bijbel staat”, was het antwoord.

„Geloof u dan dat God in de andere helft van dat vers heeft gelogen, dat zegt, 'die al uw krankheden geneest'?”

Hoe staat het met u? Geloof u, die dit leest, God? Moet u uit alle macht geloof proberen op te brengen om te geloven dat God serieus *meent* wat Hij zegt en zal doen wat Hij zegt?

„Ja”, zullen sommigen mij antwoorden, „want hoe denkt u over die keren dat mensen de oudsten van de Kerk riepen, welke dan een zalving deden en een gebed uitspreken voor genezing, maar er geen genezing plaatsvond?” Maar *hoe weet u dat ze niet genezen worden*? Nou, zeggen ze dan, omdat de pijn niet geweken is. *Ze voelden* nog steeds pijn. *Ze konden zien* dat ze niet genezen waren.

Maar, antwoordt God: „wij wandelen in geloof, niet in aanschouwen” (2 Kor. 5:7). Wat iemand ziet of voelt heeft er niets mee te maken.

Jezus zei: „U geschiede naar uw geloof” (Matth. 9:29).

Een ervaring

Ik moest dit persoonlijk leren door een ervaring waardoor ik zeer op de proef werd gesteld. Ik was op bezoek bij mijn ouders thuis. 's Avonds werd mijn vader plotseling onwel. Er was een andere dienaar bij me. We zalfden hem en baden voor hem. Er kwam niet direkt verbetering in zijn toestand, dus gingen we door met bidden. We baden zonder ophouden de hele nacht door.

Ik bad in vast geloof. Ik *wist* dat God mijn vader zou genezen. Af en toe sloeg ik de Bijbel open, en iedere keer deed ik haar open op een plaats, die leek aan te duiden dat God hoorde en dat mijn vader genezen zou worden. Mijn geloof werd eigenlijk steeds sterker naargelang de nacht vorderde. Toch stierf mijn vader de volgende morgen om 9.40 uur.

Het was een traumatische schok en een aanval op mijn geloof. Voor een ogenblik kon ik het gewoonweg niet begrijpen! Ik wist dat God het *beloofd* had. Ik had zijn gebod in Jak. 5:14 gehoorzaamd in onvoorwaardelijk *geloof*. Ik had niet getwijfeld. Ik bad voor begrip. Ik ging naar het „geloofshoofdstuk” bij uitstek in de Bijbel — Hebreëen 11.

Daar werd ik er opnieuw aan herinnerd, dat het geloof het bewijs is der dingen, *die men niet ziet* (vers 1). Ik kon *zien* dat mijn vader niet genezen was. Maar dat is volgens dit vers niet het bewijs of hij nu wel of niet genezen was. *Geloof* is het bewijs — de *test* — dat Gods Woord goed is.

Toen zag ik, terwijl ik verder las, opnieuw dat God de *beloften*, waarvan ons behoud en eeuwig leven afhangen, al aan Abraham, Isaäk en Jakob had gedaan. Het enige *bewijs* van eeuwig leven dat wij hebben wordt gevormd door *Gods beloften* als we aan zijn voorwaarden voldoen.

Maar Abraham, Isaäk en Jakob zijn allen gestorven in *geloof*, zonder de beloften (reeds) te hebben ontvangen. Maar vers 40 toont aan dat Gods beloften *zeker* zijn! Zij *zullen* de beloften ontvangen *bij de opstanding*.

Daar had ik de *waarheid* te pak-

ken! God opende mijn ogen om dit te kunnen zien. God vertelde Abraham niet *hoe* en *wanneer* Hij zijn beloften zal vervullen. Hij zal het doen *hoe* en *wanneer* Hij wil, niet *wanneer* wij willen. Mijn vader zal de genezing, waarvan ik bad, ontvangen in de opstanding. Dat zal in de volgende fractie van een seconde van zijn bewustzijn gebeuren.

God houdt zijn beloften

Dit feit — dat God zijn beloften op *zijn manier* en op *zijn tijd* zal inlossen — betekent een grote geloofstest voor ons mensen van deze tijd. Maar geloof is *vertrouwen op Gods Woord!*

Ik herhaal: *geloof is vertrouwen op Gods Woord!*

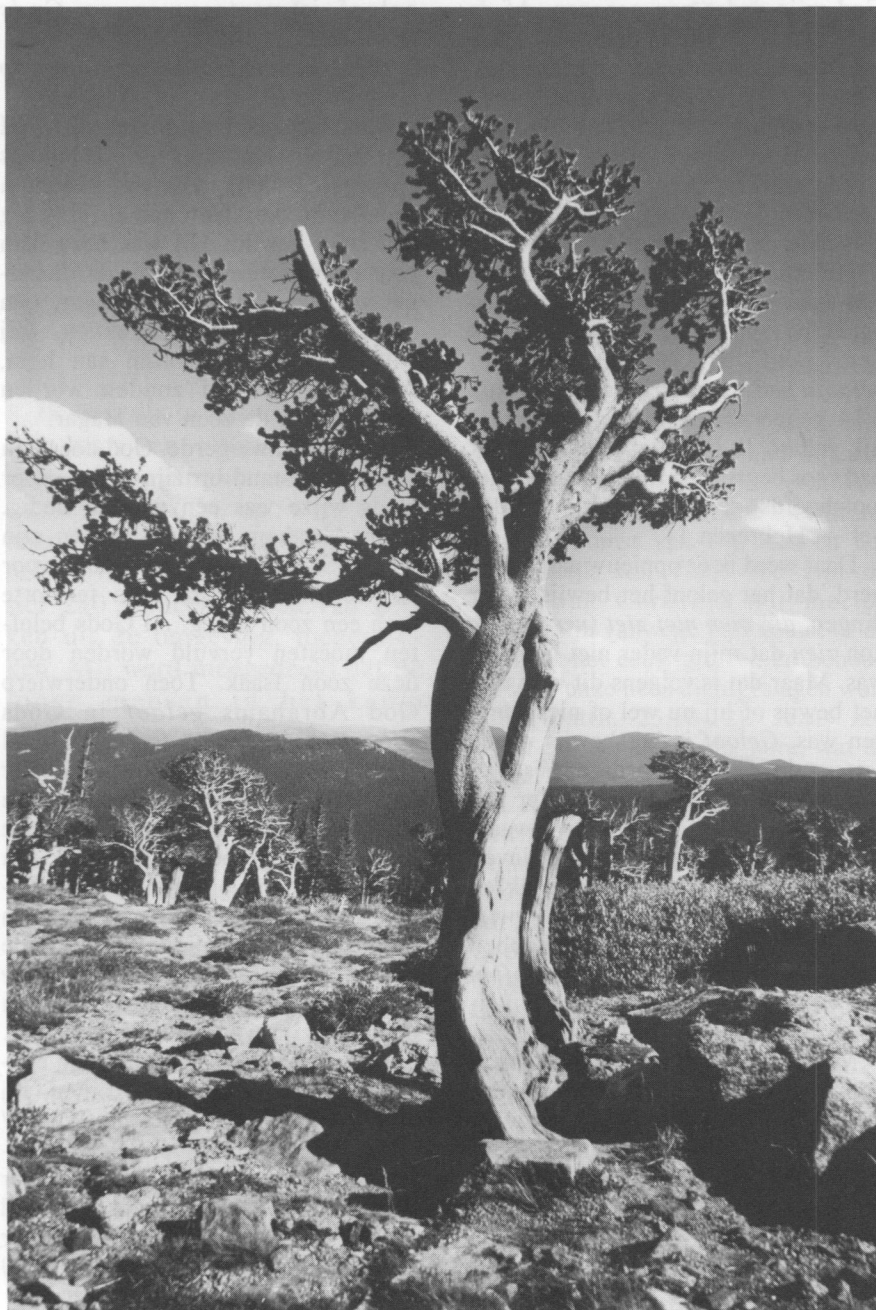
Soms schijnen de dingen die God van ons verwacht door *geloof* bijkans *onmogelijk!* Kijk maar wat Abraham overkwam. Abraham had altijd graag een zoon gewild. Hij was bezweken voor de verleiding om bij de dienstmaagd van zijn vrouw, Hagar, een onwettige zoon te verwekken. Hij wilde dat Gods beloften aan hem, Abraham, vervuld zouden worden door Isaël, de zoon van Hagar.

Maar God weigerde. God doet zijn beloften gestand op zijn wijze. Voor Gods wijze was een wonder nodig. Toen Abraham 99 jaar was en zijn vrouw Sara 90, zorgde God ervoor dat de onvruchtbare Sara tenslotte toch een zoon kreeg. Al Gods beloften moesten vervuld worden door deze zoon Isaäk. Toen onderwierp God Abrahams *geloof* in Gods Woord aan een zware test. God beval Abraham om Isaäk als een brandoffer te offeren. Op dit moment zouden de meeste mensen de menselijke rede te hulp hebben geroepen. Als Isaäk zou worden gedood om als offer te dienen, hoe dan zou God zijn beloften kunnen houden middels een dode zoon? Er bestond *geen andere manier* dan dat God een wonder zou doen om zijn woord te houden.

Hoe onmogelijk het Abraham echter ook moet zijn voorgekomen, hij *bleef vertrouwen op Gods Woord!* Hij *gehoorzaamde!* Op het allerlaatste moment zorgde God ervoor dat er een ram met zijn horens verward raakte in het struikgewas achter
(Zie verder pagina 22)

Wat de oudste dingen die op aarde leven ons kunnen leren

door John Halford

Op winderige bergen in het westen van de staat Nevada staat meer dan 2500 m boven de zeespiegel een bos van kleine bomen: de borsteldennen.

Veel bijzonders om te zien zijn ze niet — alleen wat uitgemergelde stompjes met hier en daar een bosje groene dennenaalden om te laten zien dat er nog een sprankje leven in zit. Vergeleken met de reusachtige sequoia's in Californië, met de ceders van de Libanon, en met de meeste andere bomen zijn de borsteldennen nogal onbetekenend.

Toch hebben deze bomen in één opzicht recht op een grote reputatie: niets dat op aarde leeft is ouder dan zij.

Hoe ongelooflijk het ook mag klinken, sommige bomen van dit borsteldennenbos zijn meer dan 4000 jaar oud. Nee, dat is geen zetfout — vierduizend jaar oud.

Toen Christus op aarde leefde, hadden deze bomen al twee millennia geleefd. Zelfs toen de ark van Noach op de bergen van de Ararat vastliep, begonnen deze pijnbomen misschien al uit te sprouiten. En sindsdien zijn ze blijven groeien.

Maar gemakkelijk was dat leven niet. Dit soort bergen zijn bezwaarlijk erg gastvrij te noemen. Toch zijn de borsteldennen erin geslaagd in leven te blijven. En ze bleven niet alleen in leven, maar ze zijn nog actief, productief en nuttig ook. En ieder lid van Gods Kerk kan daaruit een les leren.

„Bloeien als een boom”

Een geliefd gezang van de Wereldwijde Kerk van God is Psalm 1: „Gezegend is de mens”. Het derde couplet daarvan luidt: „Hij zal bloeien als een boom Die aan waterbeken staat, Die zijn vrucht geeft op zijn tijd En geen blad vergaat.”

De dichter van deze Psalm, David, zag een analogie tussen een „gezegend man” en een boom. Om die analogie ten volle te begrijpen moeten we iets over bomen weten.

Een boom bestaat uit vier hoofd-

derdelen: wortels, stam, takken en bladeren.

De wortels verankeren de boom in de grond en zuigen vitale mineralen en water uit de grond op waardoor de boom in leven kan blijven.

De stam zorgt ervoor dat het vocht en de mineralen vanuit de wortels via de takken naar de bladeren wordt getransporteerd en brengt voedsel in de vorm van suikers terug naar de wortels.

De takken hebben slechts één doel: ze zorgen ervoor dat de bladeren het licht kunnen bereiken. Ze bewegen zich in alle richtingen zodat de bladeren het zonlicht kunnen zien.

Door fotosynthese, een chemische reactie, vormen de bladeren de anorganische mineralen uit de bodem om in organische stoffen die de boom voeden. En natuurlijk produceren bomen op hun tijd vruchten en noten waardoor de voortplanting geschiedt.

Een boom leeft evenwel niet alleen maar voor zichzelf. Iedere functie waardoor een boom bestaat, heeft een nuttig effect, niet alleen voor de boom, maar voor diens hele omgeving.

De wortels bijv. verankeren niet alleen de boom in de grond, ze verankeren ook de bodem zelf, waardoor deze voor erosie wordt beschermd. In sommige delen van de wereld, zoals Haiti en de Sahara, waar de bomen in de wilde weg zijn gekapt, is de bovenlaag van de grond vrijwel geheel verdwenen.

Verder leveren de stam en takken natuurlijk timmerhout en brandhout.

We zagen al dat een boom door middel van zijn bladeren en vruchten voedsel produceert. In zekere zin hangt al het fysieke leven van dit proces af, aangezien mens en dier, in tegenstelling tot planten, geen voedsel kunnen produceren uit anorganische materie.

De bladeren hebben nog een andere functie van vitaal belang. Ze produceren zuurstof waardoor ze ertoe bijdragen dat de atmosfeer inadembaar blijft. Koolzuur uit de atmosfeer wordt door de bladeren geabsorbeerd en verbindt zich met de mineralen die door de wortels zijn opgezogen. Door de inwerking van licht wordt suiker

geproduceerd. Een bijproduct van deze reactie is zuurstof dat aan de atmosfeer wordt afgegeven.

Zonder bomen en andere groene planten zou er weldra geen frisse lucht meer zijn en zou het leven niet in stand kunnen blijven.

Zolang hij leeft zorgt een boom hiervoor. Zodra hij stopt met geven gaat hij dood.

U begrijpt nu wellicht al waarom een „gezegende en gelukkige man” (of vrouw) vergeleken wordt met een boom die aan de oever van een rivier of beek is geplant.

Niet alleen leidt zo iemand een sterk, gezond leven, maar hij leidt dat leven ook niet alleen voor zichzelf. Ieder facet van zijn leven is heilzaam voor andere mensen. Al zijn activiteiten houden een zegen voor anderen in.

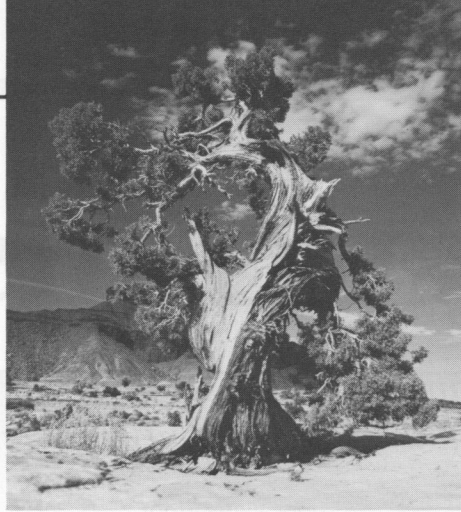
Inderdaad is hij als een boom die langs een beek geplant is, overvloedig voorzien van water en een rijke goede bodem. Op zijn tijd „geeft hij zijn vrucht” waarvan anderen profiteren.

„Zijn blad vergaat niet”, dwz. hij biedt hulp en diensten aan degenen die deze nodig hebben. Hij is gastvrij en vriendelijk, als een welkome schaduw van een krachtige boom die langs het water van een levenschenkende stroom staat verankerd.

En u?

„Goed”, zullen sommigen zeggen, „dat is allemaal mooi en aardig — een prachtige analogie voor hen die op jonge leeftijd zijn geroepen, een goede opleiding hebben gehad, met man of vrouw ook in de Kerk, gezonde kinderen, een goed inkomen en een mooi huis om mensen te ontvangen. Maar vele van ons die God heeft geroepen zijn oud, alleen, arm, ziek, zonder opleiding, kreupel, zitten in de gevangenis of wonen in een arm land en zijn nauwelijks in staat het hoofd boven water te houden.”

Zulke gemeenteleden zullen niet snel het gevoel hebben dat zij zijn als

„een boom aan waterbeken geplant”. Zij zijn meer als een — wel, als een boom geplant op een kale bergtop.

Wat ons terugbrengt naar de borstelden. Deze aartsvaders van de plantenwereld

hebben moeten vechten om hun greep op het leven te behouden.

Hun wortels hebben moeten strijden voor de schaarse voedingsstoffen in de berggrond. Hun stam en takken hebben de verwoestende kracht van duizenden stormen moeten doorstaan. Ze zijn bestookt, gedraaid en geslagen. Veel bomen hebben nauwelijks nog enig leven in zich.

U zou denken dat ze dood waren, totdat u dichterbij kwam. Dan zou u een tak vinden met nog een paar denenaalden eraan en aan de wortels verbonden door een smalle strook levend weefsel.

Het punt is evenwel dat terwijl de boom nog leeft, hij nog altijd doet wat een boom moet doen, en nog geeft wat een boom moet geven. De weinige bladeren die nog over zijn, produceren levengevende zuurstof. De weinige zaden die geproduceerd worden zijn van dezelfde kwaliteit als die van duizenden jaren jongere bomen.

Zelfs al is de boom misschien oud, en leeft hij in harde omstandigheden en is wellicht onherkenbaar verwrongen, nutteloos is hij niet. Hij produceert nog steeds goede vruchten. De hoeveelheid is dan wel niet te vergelijken met die van een boom „die aan waterbeken staat”, maar de kwaliteit is dezelfde.

U bent nuttig

Er bestaat niet zoiets als een nutteloos lid van het Lichaam van Christus, net zo min als er een nutteloze boom bestaat. Een boom kan, hoe onbetekenend hij ook lijkt te zijn, zolang hij in leven is, dienen. En een lid van Gods Kerk in wie de Geest
(Zie verder pagina 14)

Waarom vallen sommigen

Hoe kan Gods volk de eigenschap van standvastigheid ontwikkelen?

door Victor Root

Iedere bezoeker van de ruïnes van het oude Persepolis in het zuidwesten van Iran wordt getroffen door de aanblik van 13 kolossale stenen pilaren.

Van de oorspronkelijke 100 zuilen van de *apadana*, of gehoorzaal, van Darius de Grote staan alleen nog deze 13 rechtop, ongeschokt door tweeënehalf millennium van verwoestende woestijnwinden, geselende zandstormen en souvenirjagers van diverse musea!

Hoe komt het dat enkele zuilen zijn blijven staan, terwijl anderen vielen? Niemand kan het met zekerheid zeggen. Zelfs de beste architecten kunnen alleen maar een academisch antwoord geven betreffende een of andere mysterieuze combinatie van toeval en fysieke wetten.

Laten we deze zelfde vraag eens analogisch op Gods Kerk van nu toepassen.

Leidende dienaren en leden noemen we „pilaren van de Kerk”. Wat stelt sommige „pilaren” in staat standvastig en evenwichtig te blijven door alle beproevingen in de loop der jaren, terwijl anderen bezwijken?

Op deze vraag moeten wij het antwoord weten! Jezus Christus zei immers: „Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden” (Matth. 24:13).

Alleen degenen die na iedere beproeving zijn blijven staan zullen waardig geacht worden Gods Koninkrijk binnen te gaan. Paulus gaf de Efeziërs het advies de gehele wapenrusting van God aan te doen, „om weerstand te kunnen bieden in de boze dag

en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden” (Ef. 6:13).

God, de Architect van het universum, vertelt ons in zijn Woord hoe we tot het einde standvastig kunnen blijven.

Deze onstabiele wereld

In de huidige eindtijd is standvastigheid iets zeldzaams. Hoe komt dat?

Eén reden is dat, speciaal in de Westerse wereld, de mensen tegenwoordig meer dan ooit op hun comfort zijn ingesteld. Men vindt dat uitdagingen en tegenslagen koste wat kost vermeden moeten worden.

Pijn is voor een groot deel iets van het verleden. Onze pijnstillers variëren van de fysieke verdoving van novocaïne tot aan de geestelijke verdoving van de televisie.

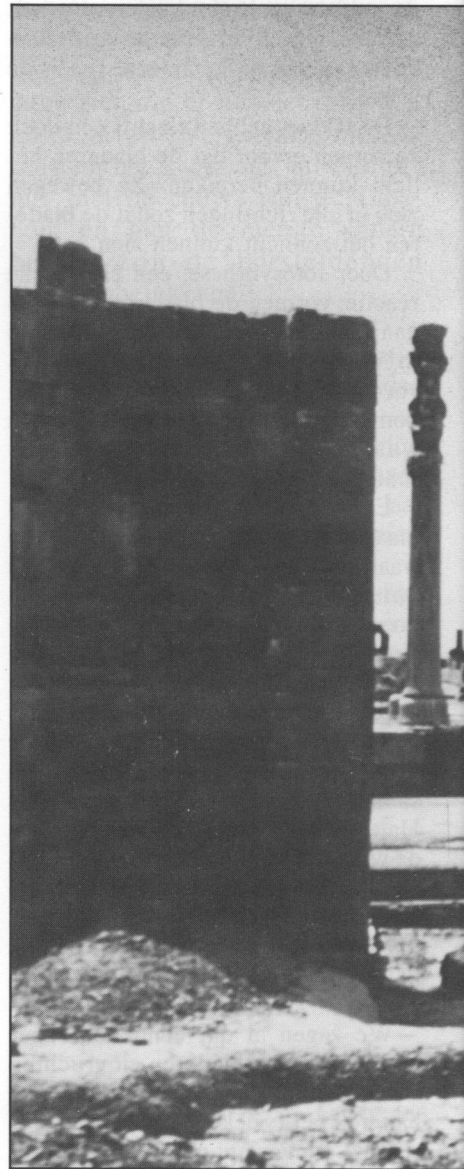
Sinds de mensen er zo in zijn geslaagd haast iedere pijn te vermijden, is het beheersen van tegenspoed of ongemak een nagenoeg vergeten kunst geworden.

Toch is voor degenen die door God worden geroepen het overwinnen van ongemak een zeer actuele uitdaging. De doop van een christen is een uiterlijk teken dat hij besloten heeft ongemakken en beproevingen anders aan te pakken dan voorheen.

Toen Paulus aan de jonge evangelist Timotheus schreef, maakte hij duidelijk dat iedere christen een soldaat is: „Gij dan, mijn kind, wees krachtig in de genade van Christus Jezus . . . Lijd met de anderen als een goed soldaat van Christus Jezus” (2 Tim. 2:1, 3). Een soldaat mag niet de vijand de rug toekeren en van het front wegluchten; hij moet tot het einde van de slag volhouden.

Het ontvluchten van problemen

Kinderen en teenagers in het bij-

zonder vinden het moeilijk om deze belangrijke, goddelijke karaktertrek van standvastigheid te ontwikkelen, ten dele omdat zij volwassenen de problemen zien ontvluchten in plaats van vol te houden en ze op te lossen.

Neem bijvoorbeeld de sociale plaag van echtscheiding. Als ouders uiteen gaan, krijgt hun kroost feitelijk de boodschap: „Het is niet nodig

nige pilaren omver?

te blijven plakken als er problemen in een huwelijk opduiken — ga gewoon scheiden!” De dagen dat pasgetrouwen werden verondersteld gezamenlijk problemen tegemoet te treden behoren tot het verleden. Vandaag kiezen de mensen de weg van de minste weerstand: echtscheiding.

Jonge mensen lijden het meest onder deze benadering van problemen. Hun mentaliteit en karakter

zijn nog bezig zich te vormen en zij nemen de gedragspatronen van degenen om hen heen in zich op.

Zo nemen veel jonge mensen de houding van „het gras is altijd het groenst aan de andere kant van de schutting” over. Als het huiswerk te moeilijk wordt, gaan ze van school af. Als er op hun werk moeilijkheden komen, zoeken ze een andere baan. Als het huwelijk eisen gaat stel-

De stenen pilaren van de gehoorzaal van Darius de Grote zijn opvallende kenmerken van Persepolis, de oude hoofdstad van het vroegere Perzië.

len, vragen ze echtscheiding aan.

Helaas eindigen deze pogingen de dingen te ontlopen in plaats van het probleem te overwinnen vaak op een tragische wijze. Alcohol, drugs en, in toenemende mate, zelfmoord marke-

ren het einde van de weg voor veel jongeren die problemen ontvluchten in plaats van ze onder ogen te zien en ze op te lossen.

Maar God wenst vurig van ieder van ons dat we volhouden, wat voor beproeving we ook op ons af zien komen. Paulus waarschuwde: „Broeders, iedereen blijve voor God in die toestand, waarin hij werd geroepen” (1 Kor. 7:24). Eerst moeten we de beproevingen van het ogenblik overwinnen, voordat we uitzien naar een verandering.

Het boek Spreuken biedt hieromtrent wijze raad: „Zoals een vogel die rondzwerft ver buiten zijn nest, zo is een man die rondzwerft ver buiten zijn woonplaats” (Spr. 27:8). Zij die zich verbeelden dat er een betere job over de horizon ligt te wachten, kunnen zichzelf weleens voor de gek houden. Wellicht is een beetje meer inspanning de sleutel tot succes op de plaats waar zij zich op het ogenblik bevinden.

Spreuken 10:4 stemt in: „Een trage hand maakt arm, maar de hand des vlijtigen maakt rijk.” Het is gemakkelijk harde concurrentie, onvriendelijke collega's en moeilijke opdrachten uit de weg te gaan. Maar alleen het beheersen van de uitdagingen bouwt standvastig karakter zoals dat van God.

En als een standvastig karakter al moeilijk is te ontwikkelen in deze wereld, een standvastig geloof is even moeilijk te verwerven.

In deze onstabiele wereld geboren te zijn maakt het voor de meeste mensen moeilijk om God te geloven met het eenvoudige, onwankelbare geloof dat Jezus ons toewent. Waarom is dat zo?

Welnu, denk alleen maar eens aan de leidinggevende figuren in deze wereld: onderwijzers, directeuren, politieagenten, politici enz. Onze ervaring met deze gezaghebbende lieden beïnvloedt op subtiële wijze onze opvattingen van God, de Vader in de hemel.

Als we de meeste politieke figuren observeren, worden we in ons vertrouwen geschokt. Zoals Winston Churchill zuur opmerkte: „Een politicus moet kunnen voorspellen wat er morgen, volgende week en volgend jaar zal gebeuren; bovendien moet hij

later kunnen verklaren waarom niets daarvan is gebeurd.”

Het tragische is dat deze ontgoocheling door de leiders van de maatschappij maar al te vaak onze bereidheid om God te geloven aantast. Dit is de reden waarom sommige pilaren van Gods Kerk omver zijn gevallen.

Zij waren eenvoudig vergeten dat: „God is geen man, dat Hij liegen zou” (Num. 23:19). Zij zijn niet in staat te vertrouwen op Jezus' belofte: „Ik [zal] mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen” (Matth. 16:18).

Tijdens beproevingen en crises in Gods Werk konden deze voormalige pilaren alleen maar bepaalde negatieve aspecten van sommige korte-termijn ontwikkelingen zien. Zij vergeten dat God plant op de lange termijn, en zij staan toe dat de twijfels van anderen hun geloof in Gods betrouwbaarheid laat afbrokkelen.

Petrus waarschuwt ons: „Weest op uw hoede, dat gij niet, door de dwaling der zedelozen meegesleept, afvalt van uw eigen standvastigheid” (2 Petr. 3:17).

Onze betrouwbare God

Gelukkig weet onze God hoe moeilijk het is om in karakter en geloof standvastig te blijven.

Jezus Christus kwam als mens naar deze aarde en weet dat we bezwijken als we aan onszelf worden overgelaten. In Hebr. 4:15 lezen we van Hem dat Hij „in alle dingen op gelijke wijze als wij is verzocht geweest, doch zonder te zondigen”.

Christus begrijpt onze menselijke neiging tot twijfelen, en heeft daarom een blauwdruk laten maken van een „geestelijk versterkingsprogramma” om ons te ondersteunen.

God werkt altijd volgens plan. God toont ons in zijn Woord dat Hij voor de mensheid een groot plan in gedachten heeft.

Zijn transcendente doel is Zichzelf door middel van de mensheid te vernieuwen. U en ik zijn geboren om volwaardige leden van Gods eigen goddelijke Gezin te worden. (Als u het nog niet heeft gedaan, vraag en lees dan meteen ons gratis boekje *Waar toe bent u geboren?*)

Gods plan is het fundament, de

basis van christelijke standvastigheid. Daarom is God zeer uitvoerig om degenen die Hij roept ervan te overtuigen dat Hij, en niet het blinde toeval, de dingen hier beneden bestuurt.

Let op de angstvallige zorg van God voor Abraham: „Want toen God aan Abraham zijn beloften deed, zwoer Hij . . . bij Zichzelf, zeggende: Voorzeker zal ik u zegenen en zekerlijk u vermeerderen” (Hebr. 6:13-14).

God wist dat mensen, wantrouwig als ze zijn, vaak „extra zekerheid” verlangen aangaande beloften of overeenkomsten. „Want mensen zweren bij wie hoger is, en de eed dient hun tot bekrachtiging, als einde van alle tegenspraak” (vers 16).

Omdat God zich dus realiseerde dat ook Abraham het aanvankelijk wel moeilijk zou vinden Hem te geloven, verzekerde God hem nog eens: „Daarom heeft God, toen Hij des te nadrukkelijker aan de erfgenamen der belofte het onveranderlijke van zijn raad wilde doen blijken, Zich onder ede verbonden, opdat . . . wij . . . een krachtige aansporing zouden hebben om de hoop te grijpen, die voor ons ligt” (vers 17-18).

Christus ons voorbeeld

De geroepenen kunnen uit hun kennis van Gods plan beslist „een krachtige aansporing” putten. In zijn vurige wens dat wij tot het einde zullen volharden, gaat God echter nog verder om ons te helpen. Hij zond zelfs zijn eniggeboren Zoon, om ons te laten zien dat het mogelijk is tot het einde standvastig te blijven:

„Daarom dan, laten ook wij . . . met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt. Laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder des geloofs, die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechter zijde van de troon Gods. Vestigt uw aandacht dan op Hem, die zulk een tegenspraak van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet door matheid van ziel verslapt” (Hebr. 12:1-3).

Onze Vader in de Hemel geeft ons het verslag van de afschuwelijke beproevingen van zijn eigen Zoon,

waardoor wij ons eigen lijden kunnen vergelijken met dat van Christus.

Wanneer we dat doen, zien onze problemen er heel wat minder ernstig uit. Ziekte, moeilijkheden op het werk en inflatie beginnen aan betekenis in te boeten. Standvastig blijven lijkt niet meer zo onmogelijk. We zien in dat we „nog niet ten bloede toe weerstand geboden [hebben] in [onze] worsteling tegen de zonde” (vers 4).

God staat ons toe ons met zijn eigen Zoon te identificeren. Maar dit moet veel verder gaan dan alleen maar inzien dat Hij, net als wij, heeft geleden. Jezus moet ons voorbeeld zijn in ieder facet van het leven: „Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden” (1 Petr. 2:21).

Zijn wij iedere dag opnieuw bewust bezig te trachten zo te leven als Jezus Christus? Bestuderen wij het bijbelse verslag van zijn leven om te zien hoe Hij reageerde op de diverse uitdagingen van het leven? Stellen wij ons eigen gedrag af op het zijne? Ons vermogen tot standvastigheid hangt hiervan af.

„Nu gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt, wandelt in Hem, geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd wordend in het geloof, zoals u geleerd is, overvloeiende in dankzegging” (Kol. 2:6-7).

Grijp de hoop

Een andere manier waarop God ons helpt standvastig te blijven is door ons voortdurend op ons doel te wijzen: „Want wij hebben deel gekregen aan Christus, mits wij het begin van onze verzekerdheid tot het einde onverwikt vasthouden” (Hebr. 3:14).

God beseft dat mensen positief gemotiveerd kunnen worden door beloningen. Daarom herinnert Hij ons steeds aan de glorieuze toekomst voor hen die standvastig in het geloof blijven: „Geeft dan uw vrijmoedigheid niet prijs, die een ruime vergelding heeft te wachten. Want gij hebt volharding nodig, om, de wil van God doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is” (Hebr. 10:35-36).

Het komt erop neer dat God zegt: „Houd uw doel voor ogen. Ik weet hoe moeilijk het voor u is om het uit te houden en tot het einde standvastig te blijven. Maar het is het waard!”

„Want nog een korte, korte tijd, en Hij, die komt, zal er zijn en niet op Zich laten wachten” (vers 37).

Bovendien motiveert God ons door ons, Zijn uitgeroepen volk, een bepaalde taak te geven: „Gaaf heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping” (Mark. 16:15).

De Kerk van God is door de Almachtige God opgedragen de wereld een plechtige waarschuwing bekend te maken over waar de zonden van de wereld toe leiden, en om, als voorbereiding op de terugkeer van Jezus Christus, het goede nieuws van Gods komende Koninkrijk aan te kondigen.

Jezus is er zeker van dat die taak zal worden verricht — zeker genoeg om te kunnen profeteren: „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en

belang van dit Werk? Is het het middelpunt van onze gebeden en vrije tijd? Zijn wij er werkelijk met hart en ziel bij betrokken? Om standvastig te kunnen blijven tot het einde hangt mede af van het antwoord op deze vragen.

Inderdaad is een heilzaam bijverschijnsel van het werkelijk geconcentreerd zijn op het verrichten van de grote opdracht, dat het veel moeilijker is om van onze standvastigheid te worden afgebracht. Het doen van het Werk houdt ons oog op het uiteindelijke doel gericht en zorgt ervoor dat wij niet in materiële zaken verzinken.

De apostel Paulus wist dat het doen van het Werk een sleutel tot standvastigheid vormt: „Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar, te allen tijde overvloedig in het werk des Heren, wetende, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Here” (I Kor. 15:58).

Begrijpen wat ons is gegeven

Tot nu toe hebben we nog niet gesproken over de belangrijkste manier

dan zal het einde gekomen zijn” (Matth. 24:14).

Ieder lid van de Kerk heeft een essentieel aandeel in het uitvoeren van deze grote opdracht. God geeft ons de kans zijn Werk te steunen door onze gebeden, tienden en offeranden en door ons voorbeeld van toegewijde dienstvaardigheid in onze plaatselijke gemeente.

Beseffen wij het ontzagwekkende

waarop God ons helpt standvastig te blijven. Zonder deze hulp kan niets van wat we wel besproken hebben ons werkelijk standvastig maken. Zonder deze hulp zouden we Gods plan slechts zien als een grote dwaasheid. Christus' voorbeeld zou 2000 jaar ver in het verleden liggen en onbegrijpelijk voor ons zijn. Gods beloningen van eeuwig leven en van dienen in het
(Zie verder pagina 21)

Wat is ware nederigheid?

door Clayton Steep

Nederigheid is een van de drie grote kwaliteiten, die God zoekt bij hen die Hem dienen: „Hij heeft u bekendgemaakt, o mens, wat goed is en wat de Here van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God” (Micha 6:8).

God is soeverein. Hij bezit alles. Alle rijkdom, macht en glorie behoren Hem toe. Hij alleen kan leven geven. Hij is volkomen rechtvaardig en heeft een volmaakt karakter. Geen enkel schepsel benadert ook maar enigszins zijn luister. En toch, wie is het bij wie dit voorname Wezen wil wonen?

„Want zo zegt de Hoge en Verhevene, die in eeuwigheid troont en wiens naam de Heilige is: In den hoge en in het heilige woon Ik en bij de verbrijzelden en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzelden te doen opleven” (Jes. 57:15). Door de hele Bijbel heen legt God veel nadruk op nederigheid.

Een houding

Nederigheid is een geestesgesteldheid, een manier van denken en van de dingen bekijken. De apostel Paulus beschouwde nederigheid van geest als een positieve eigenschap (Kol. 3:12).

Een nederig persoon weet zichzelf op zijn juiste waarde te schatten. Hij denkt niet dat hij beter is dan hij in werkelijkheid is. Dit druipt regelrecht in tegen de opvattingen van de

moderne psychologie, welke beweert dat mensen zelfvertrouwen moeten kweken, dat we het zelf behoren lief te hebben, te eren en te verheffen en een „hoge dunk van onszelf” moeten hebben.

Jezus bezat geen zelfvertrouwen. Hij zei: „Ik kan van Mijzelf niets doen” (Joh. 5:30)! De apostel Paulus jammerde: „Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont . . . Ik, ellendig mens!” (Rom. 7:18, 24.) Natuurlijk is het ook niet juist om een „ik-deug-nergens-voor-en-ik-zal-ook-nooit-ergens-voor-deugen” houding te hebben. Door Gods Geest kunnen we waardevol worden. Dat is nu helemaal, waar het bij het wonder van de bekering om draait. Zonder de heilige Geest zijn we als wormen (Ps. 22:7; Jes. 41:14). Met Gods Geest kunnen we leden van Gods familie worden.

Een nederig iemand beseft waar hij zich bevindt op de weg naar totale bekering. Een christen behoort geen gedachten te koesteren hoger dan hem voegen, maar gedachten tot bedachtzaamheid (Rom. 12:3).

Na onze overgave aan God komt al het goede in ons — elke heilige karaktertrek die we hebben, alles wat van waarde is — van onze Schepper, de Gever van elke goede gave.

Het hebben van een nederige houding vereist een diep begrip van het feit, dat we zonder God niets kunnen doen (Joh. 15:5), maar dat we door Hem alles vermogen (Filipp. 4:13).

Gehoorzaamheid aan Gods wetten

Bij ieder besluit dat we nemen, doen we ofwel Gods wil ofwel onze

eigen vleeselijke wil. Er bestaat een voortdurend conflict tussen de twee elkaar tegengestelde krachten. „Want het begeren van het vlees gaat in tegen de Geest en dat van de Geest tegen het vlees — want deze staan tegenover elkander . . .” (Gal. 5:17).

Wanneer we nu onze eigen wil doen, dan verhogen we het zelf, omdat God ons zegt steeds het tegenovergestelde te doen van wat onze vleeselijke wil ons voorschrijft. Als we evenwel God verhogen en zijn wil, dan verlagen we het zelf en diens wil. Stelt u zich eens een wip voor. Uw vleeselijke wil bevindt zich aan de ene kant en Gods wil aan de andere. Wanneer de één verhoogd wordt, dan wordt de ander verlaagd.

Wanneer u God en zijn wegen in uw leven verhoogt door zijn wetten te gehoorzamen en zijn wil te vervullen, dan zal uw zelf — dat tegenover God staat — vernederd worden.

Anderen op de eerste plaats

„Weest in broederlijke liefde elkander genegen, in eerbetoon elkander ten voorbeeld”, onderwees Paulus (Rom. 12:10). Haalt u zich nog eens de wip voor de geest. U zit aan de ene kant en iemand anders aan de andere. Wanneer u die andere persoon omhoog doet gaan, dan laat u tegelijkertijd uw eigen zelfzuchtige ijdelheid dalen.

„. . . zonder zelfzucht of ijdel eerbeg; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder (lette) ook op dat van anderen” (Filipp. 2:3-4).

Men zou kunnen zeggen dat nederigheid 'geven' is in plaats van 'ne-

men'. Het is het dienen van anderen. Dat is de gezindheid van Christus (vers 5-8).

Eén voorbeeld van nederigheid dat Jezus gaf, was het wassen van de voeten van zijn discipelen. U weet, dat wij deze ceremoniële handeling eenmaal per jaar herhalen. We tonen door deel te nemen aan de ceremonie, dat we gedurende het komende jaar *bereid zijn* om onze knieën te buigen en ons te vernederen om anderen te dienen.

Het is noodzakelijk, dat we de volgende vermaning van Petrus ter harte nemen: „Desgelijks gij jongen, zijt den ouden onderdanig; en zijt allen elkander onderdanig; zijt met de ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade” (1 Petr. 5:5, *Statenvert.*).

Zo nu en dan vasten

De Bijbel ziet vasten als een middel om zich te verootmoedigen of te vernederen (Ps. 35:13; Lev. 23:27; Jes. 58:3-5).

Wanneer ons fysieke lichaam gedurende een lange periode een toestand van voldoening en tevredenheid heeft gekend (is verhoogd!), dan zijn we geneigd om ook in geestelijk opzicht een zelfvoldaan gevoel te krijgen en onze geestelijke conditie begint dan zelfs achteruit te gaan. Daarom heeft God ons een fysiek instrument gegeven om onze geestelijke ontwikkeling op te porren en een nieuwe stimulans te geven. Dit instrument is vasten — het zich tijdelijk onthouden van voedsel.

Denkt u nog eens aan de wip: Aan de ene kant bevindt zich de

lichamelijke begeerte naar voedsel en bevrediging, aan de andere kant de behoefte aan geestelijke verjonging door een speciale sessie van intens gebed en bijbelstudie. Het tijdelijk vasten bedwingt en vernedert het fysieke om de gelegenheid te scheppen het geestelijke te verhogen en te verzadigen en dit weer in het goede spoor te helpen.

Ontvankelijk zijn voor onderricht

Nederigheid is het tegenovergestelde van de „ik-weet-het-allemaal-wel” houding. „Als overmoed komt, komt schande mee, maar wijsheid is bij de ootmoedigen” (Spr. 11:2). Nederige mensen willen graag onderwezen worden.

Dat is één reden dat „niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken” zijn geroepen om de waarheid in deze tijd

te begrijpen: „Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen; en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wèl iets is, zijn kracht te ontnemen” (1 Kor. 1:26-28).

Later schreef Paulus: „Indien iemand onder u meent wijs te zijn in deze tijd, hij worde [eerst, wat de wereld zou noemen,] dwaas, om [echt] wijs te worden” (1 Kor. 3:18).

God wil dat wij ontvankelijk zijn voor zijn onderwijzingen. We moeten met onze eigen opinies, ideeën en overtuigingen afrekenen en met David bidden: „Here, maak mij uw wegen bekend, leer mij uw paden, (Zie verder pagina 14)

Hoed u voor valse nederigheid

Er bestaat een soort nederigheid, die de nadruk legt op uiterlijk vertoon. Dit is niet de nederigheid, die God bij ons zoekt.

Velen in de wereld trachten zich uiterlijk te „vernederen” of te wellen als een soort boetedoening of geestelijke oefening. Ze liggen op spijkerbedden, takelen zich toe met messen of ranselen zich af met zwepen.

Sommigen kruipen op hun knieën over ruwe stenen, totdat hun vlees is opengescheurd. Anderen leggen geloften van onthouding af, geven alle genoegens van het leven op, of doen zomaar afstand van iets vanwege „de vastentijd”, afhankelijk van de mate van zelfkwelling die verlangd wordt.

Dit is de soort nederigheid — hoe oprecht ook bedoeld — waartegen de apostel Paulus waarschuwde.

Neemt u eens notitie van Kol. 2:18: „Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde nederigheid”.

Dit type nederigheid bestaat meestal uit negatieve regels en voorschriften: „raak niet, smaak niet, roer niet aan” (vers 21). „Dit toch is, al staat het in een roep van wijsheid met zijn eigendunkelijke godsdienst, zijn nederigheid en zijn kastijding van het lichaam, zonder enige waarde (en dient slechts) tot bevrediging van het vlees” (vers 23).

God wil dat onze nederigheid innerlijk en echt is — niet een opvoering alleen maar om gezien te worden door andere mensen. Is ze eenmaal innerlijk en oprecht, dan zullen haar vruchten uiterlijk duidelijk zichtbaar worden.

Wij als christenen mogen dus niet evenals de wereld aan ascetisme doen. Maar toch kunnen we soms, zonder dat we het ons realiseren, dezelfde manier van redeneren volgen, waar we ons schuldig voelen, als we eens op geoorloofde wijze genieten.

Sommigen denken misschien dat het niet juist is om iets van kwaliteit te bezitten en dat we daarom altijd goederen van geringere waarde moeten aanschaffen. Anderen denken dat we eigenlijk vrijwel niets behoren te bezitten en gewoon „Gods armen” moeten zijn. God wil bij ons ware innerlijke nederigheid en gehoorzaamheid zien, niet slechts daden, die alleen maar een uiterlijke gedaante bezitten. □

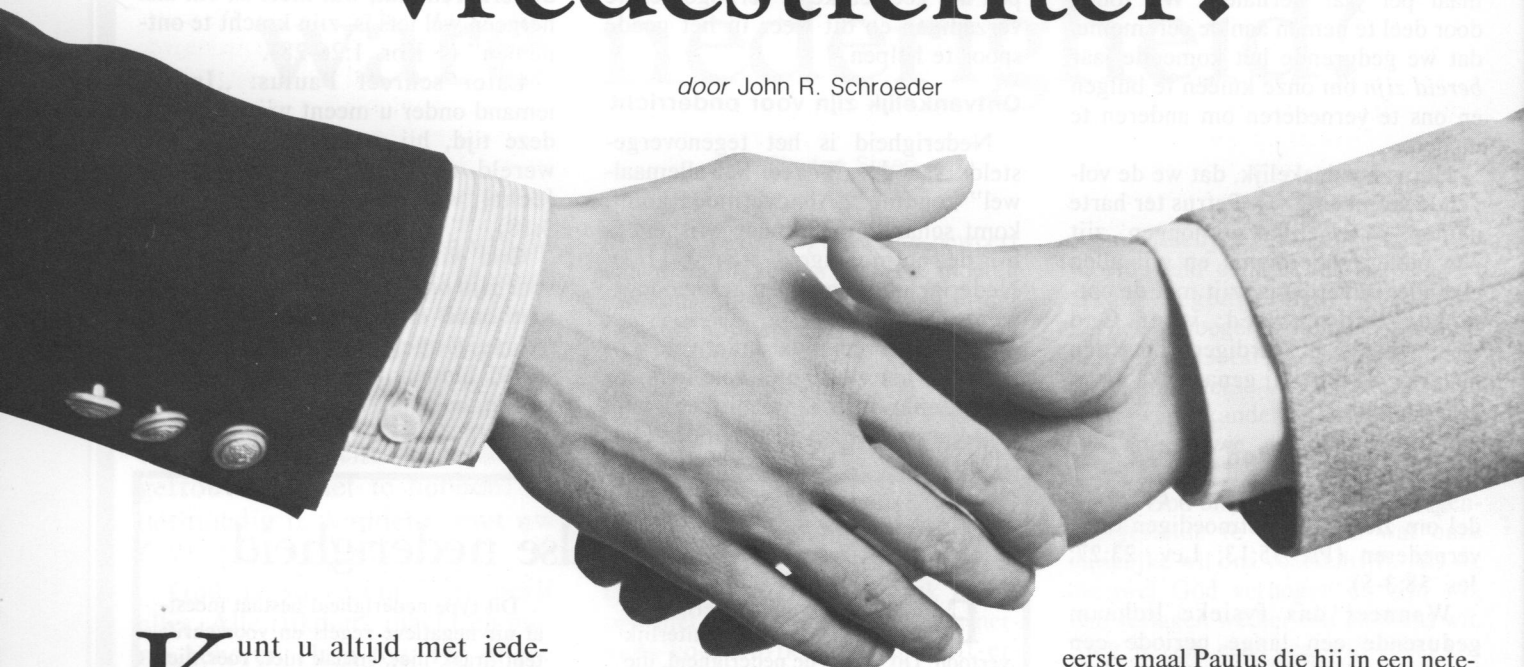

Foto door Phil Finch

Jezus Christus zei dat de persoon, die zich vernedert als een klein kind, de grootste zal zijn in het Koninkrijk der Hemelen (Matth. 18:4). Kleine kinderen zijn een schitterend voorbeeld van ware nederigheid; we zullen meer op hen moeten gaan lijken.

Bent u een vrede­stichter?

door John R. Schroeder

Kunt u altijd met iedereen perfect opschieten? Natuurlijk niet. Dat kan niemand.

Met onenigheid hebben helaas alle mensen te maken. Jezus zei dat er wel ergernissen moesten komen (Matth. 18:7, *Statenvert.*). Hij gaf zelfs christenen die over een of ander ongelukkig voorval verdeeld waren geraakt een recept om zich met elkaar te verzoenen (vers 15-20).

Inderdaad, problemen tussen gemeenteleden zouden er ook komen, zelfs in onze gemeenten die over de gehele wereld verspreid zijn. Ook bekeerde mensen vallen soms wel uit naar elkaar.

Wanneer zulke vervelende dingen zich voordoen, probeert u dan vrede te stichten of bent u juist een deel van het probleem? Brengt u de ruzie­ende partijen weer tot elkaar of gooit u olie op het vuur van de strijd?

Het is voor ons maar al te gemakkelijk om tot de onenigheid bij te dragen in plaats van als vrede­stichter en verzoener op te treden.

Een ervaren vrede­stichter

Laten we eens kijken naar het voorbeeld van iemand die het vrede­stichten in praktijk bracht — die de heilige Geest in zich liet meewerken om andere mensen vrede te brengen: Barnabas.

Wij vinden deze man voor het eerst genoemd in het boek Handelingen: „En Jozef, die van de apostelen de bijnaam Barnabas gekregen had — wat betekent: zoon der vertroosting —, een Leviet, uit Cyprus afkomstig, die eigenaar was van een akker, verkocht die en bracht het geld en legde het aan de voeten der apostelen” (Hand. 4:36-37). Barnabas kwam voor het eerst onder de aandacht van de apostelen door zijn vrijgevigheid ter ondersteuning van de kerkleden te Jeruzalem. Zijn voorbeeld was zo bijzonder dat hij de enige persoon is die bij name wordt genoemd als een positief voorbeeld van geven. Barnabas’ handelwijze steekt schril af bij die van Ananias en Sapphira (Hand. 5:1-11).

In Handelingen 9 duikt Barnabas opnieuw op. Hier ontmoet hij voor de

eerste maal Paulus die hij in een netelige situatie aantreft.

Paulus was nog betrekkelijk kort geleden tot het christelijke geloof overgegaan. Lukas vertelt ons: „En te Jeruzalem aangekomen, trachtte hij zich bij de discipelen te voegen, maar allen schuwden hem, daar zij niet konden geloven, dat hij een discipel was” (vers 26).

Stel u de toestand eens voor. Paulus stond erom bekend dat hij christenen de gevangenis in had gesleept. De discipelen zagen hem als de belangrijkste vijand van het evangelie — een aartsvervolger van het geloof. Hoe konden zij weten dat hij niet een wolf in schaapskleren was? Onnodig te zeggen dat de gemeenteleden in Jeruzalem Paulus niet met open armen ontvingen.

Maar Barnabas schoot te hulp! De man uit Cyprus was bereid de kloof te dichten en voor Paulus op te komen. „Maar Barnabas trok zich zijner aan en bracht hem bij de apostelen en verhaalde hun, hoe hij onderweg de Here had gezien, en dat deze tot hem gesproken had, en hoe hij te Damascus vrijmoedig was opgetreden in de naam van Jezus” (vers 27). Barnabas zag in dat Pau-

Foto's door Roland Hees

lus bekeerd was en hij was bereid hem te steunen.

Wie weet wat een moeilijkheden Paulus gehad zou hebben als Barnabas er niet was geweest? Alleen het optreden van een ware vredestichter maakte een wederzijds begrip mogelijk. Paulus werd door de gemeenteleden van Jeruzalem geaccepteerd.

„En hij [Paulus] bleef met hen ingaan en uitgaan te Jeruzalem, en vrijmoedig optreden in de naam des Heren . . .” (vers 28-29). Door tussenbeide te komen waar argwaan heerste, bereidde Barnabas de weg voor Paulus waardoor deze het evangelie met uitzonderlijke vrijmoedigheid en kracht kon verkondigen. Daarmee is echter de rol van Barnabas niet afgelopen.

Christelijke eenheid te Antiochië

Niet lang daarna wordt voor het eerst het evangelie aan de heidenen in Antiochië in Syrië verkondigd. Dit goede nieuws bereikte de Kerk van Jeruzalem. De apostelen besloten om Barnabas naar Antiochië te sturen om te zien wat daar allemaal plaatshad.

„Toen deze aankwam en de genade Gods zag, verheugde hij zich en wakte allen op om naar het voornemen van hun hart de Here trouw te blijven; want hij was een goed man, vol van de Heilige Geest en van geloof. En een brede schare werd de Here toegevoegd” (Hand. 11:23-24).

Barnabas sprak zijn goedkeuring uit over wat hij in Antiochië zag gebeuren en op het reeds aangebrachte fundament begon hij verder te bouwen. De Leviet Barnabas werd, toen hij naar de heidense christenen in Antiochië werd gestuurd, niet belemmerd door een rassevooroordeel. Het gelukkige gevolg was dat nog meer mensen de roep van God beantwoordden. Barnabas verbond Antiochië met de moederkerk te Jeruzalem. Eens te meer zien we hem in de rol van brugbouwer.

En hoe kwam het dat Barnabas in staat was zulke positieve vruchten teweeg te brengen? Omdat „hij was een goed man, vol van de Heilige Geest en van geloof”. Dit was iemand die zorgde dat hij dicht bij God bleef!

Barnabas was evenwel niet helemaal tevreden met zijn eigen inspanningen in Antiochië. Bepaalde gaven die hij zelf niet bezat waren in deze

gemeente nodig. Wat deed hij dus? „En hij vertrok naar Tarsus om Saulus te zoeken; en toen hij hem gevonden had, bracht hij hem naar Antiochië” (vers 25-26). Barnabas voerde Paulus ten tonele toen het duidelijk werd dat er iemand met zijn talenten nodig was. Het resultaat was „dat zij [Paulus en Barnabas] een vol jaar in de gemeente gastvrij ontvangen werden en een brede schare leerden . . .” (vers 26). Barnabas' onbaatzuchtigheid bracht steeds goede resultaten teweeg: ze bevorderden de verkondiging van de evangelieboodschap.

De scheiding

Barnabas was echter een mens. Hij was, evenmin als ieder van ons, niet volmaakt. Enkele jaren later, niet lang na de conferentie in Jeruzalem, toen Barnabas op het punt stond met Paulus op hun tweede evangelische rondreis te vertrekken, vond er een ongelukkig incident plaats.

„Maar na enige dagen zeide Paulus tot Barnabas: Laten wij toch terugkeren tot onze broeders in iedere stad, waar wij het woord des Heren verkondigd hebben, om te zien, hoe het hun gaat. En Barnabas wilde ook Johannes, genaamd Marcus, medenemen; maar Paulus bleef van oordeel, dat men niet iemand bij zich moest hebben, die hen na Pamfylië had verlaten en zich niet met hen tot het werk had begeven” (Hand. 15:36-38). Marcus had hen op een eerdere rondreis wegens onbekende redenen verlaten.

„En er ontstond een verbittering, zodat zij uiteen gingen en Barnabas met Marcus naar Cyprus voer. Maar Paulus koos Silas en vertrok, door de broeders aan de genade des Heren opgedragen; en hij ging door Syrië en Cilicië en versterkte de gemeenten” (vers 39-41).

Het verhaal is hier tamelijk summier. We weten evenwel dat Johannes Marcus familie van Barnabas was (Kol. 4:10). Misschien werd Barnabas door dit bloedverwantschap bewogen erop te staan hem nog een kans te geven, terwijl Paulus volhield dat dit roekeloos zou zijn. Marcus had hen beiden immers op een eerdere reis in de steek gelaten. Wat ook de details van de twist geweest mogen zijn, Paulus en Barnabas waren kennelijk niet in staat hun onenigheid bij te leggen.

Duidelijk is dat Paulus bij zijn vertrek de zegen van de gemeenteleden had (Hand. 15:40).

In ieder geval was deze onenigheid, ondanks de ernst ervan, volgens nieuwtestamentische bewijzen geen blijvende zaak. Vijf jaar na zijn vertrek uit Antiochië schrijft Paulus: „Of hebben alleen ik en Barnabas geen bevoegdheid om vrij te blijven van handenaarheid?” (1 Kor. 9:6.) Hier kan Paulus wijzen op Barnabas als een ijverige apostel net als hij zelf, en hij doet dat met sympathie. Het valt daarom te betwijfelen of er na het incident te Antiochië nog lang enige wrijving is blijven bestaan.

Alles werd vergeven en vergeten en de geest van vrede werd hersteld. Denk aan Romeinen 8:28: „Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens zijn voornemen geroepen zijn.”

In latere jaren sprak Paulus goed van Johannes Marcus (Kol. 4:10-11; Filemon 24; 2 Tim. 4:11). Een van de laatste verzoeken van Paulus was gericht aan Timotheus, nl. om Johannes Marcus mee te brengen voor het Werk. Hij verwijst naar Marcus als een goede dienstknecht van het evangelie, een mening die hij ten tijde van het incident te Antiochië niet was toegegaan. Klaarblijkelijk had Marcus zich in de loop der tijd bewezen.

Volg het voorbeeld

Terugkijkend zien we dat Barnabas' besluit om bij Marcus te blijven uiteindelijk ten goede keerde. Zou Marcus ooit zijn evangelie hebben geschreven als Barnabas niet voor hem was opgekomen? We weten het niet. Lukas heeft niet alle details achter dit incident vastgelegd.

God wil mensen met moed in de Kerk — mensen die vrede willen stichten en broeders, die misverstanden hebben, willen verzoenen, maar zonder zelf een deel van het probleem te worden.

Bent u bereid het voorbeeld van Barnabas te volgen? □

Oudste dingen

(Vervolg van pagina 5)

van God woont, kan altijd het Werk helpen.

Eens zei Pastor General Herbert W. Armstrong tot een groep stafleden van Ambassador College: „God roept mensen niet als een gunst, maar omdat Hij iets voor hen heeft te doen.”

Uw omstandigheden snijden u niet af van nuttig te zijn. Christus kent onze omstandigheden en plaatst ons in het Lichaam van Christus om te werken zoals Hij dat goed acht (1 Kor. 12:18). Christus weet precies of u een leidende dienaar bent dan wel een eenzame weduwe, en Hij verwacht dat u vrucht voortbrengt.

Vanzelfsprekend kunnen we niet allemaal dezelfde vruchten voortbrengen. We hebben verschillende gaven, verschillende talenten en verschillende ervaringen. We moeten anderen niet benijden om hun omstandigheden. Als God u niet tot dienaar roept, of als Hij zelfs niet de rest van uw gezin roept, bent u daarom nog geen minderwaardig deel van de Kerk!

„Indien de voet zeggen zou: omdat ik niet de hand ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort hij daarom niet tot het lichaam? En indien het oor zeggen zou: omdat ik niet het oog ben, behoort ik niet tot het lichaam, behoort het daarom niet tot het lichaam? . . . En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb u niet nodig” (1 Kor. 12:15-16, 21).

Kunnen wij zeggen dat wij onze gemeenteleden die daar of daar wonen niet nodig hebben, omdat zij arm zijn?

Nee! Vers 22 verklaart waarom niet. De leden die zwak schijnen te zijn, zijn nodig. Waarom? Omdat zij, al worden zij in dit leven misschien zwaar beproefd, bezig zijn een waardevolle ervaring op te bouwen die op zekere dag in het Koninkrijk van God nodig zal zijn. Zelfs nu dragen hun gebeden en moeilijk verworven tienden en offeranden iets bij aan het Koninkrijk van God dat door niemand anders kan worden bijgedragen. Tenslotte is er een weduwe voor nodig om het „penningske der weduwe” te kunnen geven.

God is geïnteresseerd in de kwaliteit

teit van het geloof dat Hij ziet (Matth. 17:20). Daarom is er niet zoiets als een rudimentair orgaan in het Lichaam van Christus. Alle leden zijn nodig, en door effectief samen te werken helpen zij het Werk (Ef. 4:16).

Doe wat u kunt

Lees de gelijkenis van de talenten nog eens (Matth. 25:14-30). Christus is op de hoogte van onze verschillende omstandigheden en mogelijkheden tot dienen. Daarom geeft in de gelijkenis de meester aan zijn slaven talenten in overeenstemming met hun vermogens. Een krijgt vijf talenten, een ander krijgt er twee, en een derde krijgt er maar één (vers 15).

De slaven die respectievelijk vijf en twee talenten ontvingen, gingen aan het werk en maakten ieder 100 procent winst (vers 16-17). Maar de man met het ene talent produceerde niets. Zijn houding was: „waar ben ik nou goed voor? Ik heb nauwelijks enig talent.” En het weinige dat hij had begroef hij (vers 18).

Vervolgens keert de heer terug. Hij belooft de twee slaven die in hun verschillende omstandigheden iets produceerden. Aangezien ieder van hen 100 procent winst te zien geeft, belooft hij hen in gelijke mate. Let erop dat de woorden van vers 21 en van vers 23 precies hetzelfde zijn. God kijkt naar het hart, niet naar de bankrekening, het ras, de nationaliteit of taakomschrijving.

Maar wat gebeurt er met degene die zijn talent had begraven? Lees vers 24-30. Hij verspeelt alles.

Laten we hieruit een les trekken. God maakte geen vergissing toen Hij u riep en verwekte als zijn kind. U zou uw energie in het Werk van God moeten steken. Voel u niet minder wegens de dingen die u *niet kunt* doen — doe wat u *wel kunt*.

Als u een boom bent die aan waterbeken staat, dank God daar dan voor en werk des te harder.

Maar ook als dat niet het geval is, doe dan toch uw deel. Als een boom stopt met geven gaat hij dood. Maar sommige bomen leven wel 4000 jaar lang hoog op een berg, ver van andere bomen, en ze dragen toch iets bij. Een *kwaliteitsbijdrage* — daar gaat het om.

Dit kunnen we van de borstelden leren. □

Nederigheid?

(Vervolg van pagina 11)

leid mij in uw waarheid en leer mij, want Gij zijt de God mijns heils” (Ps. 25:4-5).

God zegt: „op zulken sla Ik acht: op de ellendige, de verslagene van geest en wie voor mijn woord beeft” (Jes. 66:2).

Bescheidenheid

Nederigheid is weten wanneer je je onopvallend moet gedragen. Jezus zei dat we niet elke keer, als we een goed werk doen, de aandacht op onszelf moeten vestigen. Nee, we behoren geheel anoniem aalmoezen te geven, te bidden en te vasten — in stilte. God ziet het. Dat alleen is belangrijk. „Uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden” (Matth. 6:1-18). „Laat ons niet zijn zoekers van ijdele eer . . .” leerde Paulus (Gal. 5:26, *Statenvert.*).

Het moet wel benadrukt worden dat zachtmoedigheid niet hetzelfde is als zwakheid. Jezus was zachtmoedig en nederig (Matth. 11:29), maar Hij was geen doetje. Hij was de Zoon van God en toch kwam Hij naar de aarde om te dienen, niet om zich te laten dienen (Matth. 20:26-28). Bestudeer hoe Hij handelde — hoe Hij leefde — en zie hoe volmaakt Hij kracht en nederigheid combineerde.

De beloningen voor nederigheid

„Zoekt de Here, alle ootmoedigen des lands, gij die zijn verordening volbrengt; zoekt gerechtigheid, zoekt ootmoed; misschien zult gij geborgen worden op de dag van de toorn des Heren” (Zef. 2:3).

Nederigheid (zachtmoedigheid), een van de vruchten van de heilige Geest (Gal. 5:23), moet ontwikkeld worden.

Maar het zal beloond worden. „Veronedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhooge te zijner tijd” (1 Petr. 5:6).

Een nederig persoon — iemand, wiens *zelf* is verlaagd — vormt het ruwe materiaal, dat de Almachtige Schepper kan gebruiken om er een lid van zijn Familie van te vormen. „Het loon van ootmoed — vreze des Heren — is rijkdom, eer en leven” (Spr. 22:4). □

Gods grote meesterplan

Samengesteld door Richard H. Sedliacik

12. Wat is de volgende feestdag, of jaarlijkse Sabbat, van de zeven die in Leviticus 23 worden beschreven? Vers 23-24.

Het Bazuinenfeest stelt hoofdzakelijk de triomfantelijke terugkeer van de machtige, levende Christus voor om op aarde de regering van God op te richten en als Koning der koningen te heersen (Openb. 11:15; 19:16). U zult zich herinneren dat de *eerste opstanding* eveneens plaatsvindt bij de Wederkomst van Jezus Christus, aangekondigd door de klank van een machtige bazuin (1 Thess. 4:16-17; 1 Kor. 15:52). Toch omvat de totale betekenis van het Bazuinenfeest nog veel meer.

Dit feest wordt het feest der bazuinen, *meervoud*, genoemd, niet het „feest van de laatste bazuin”. Tijdens het verblijf van de Israëlieten in de woestijn raakten zij gewoon aan bazuingeschal voor vele doeleinden: voor het oproepen van bijeenkomsten; als signaal om op weg te gaan of halt te houden, of als teken van waarschuwing. De Israëlieten kenden de verschillende klanken met hun specifieke betekenis.

13. Wat hebben Openbaring 8:1-2, 6 en 10:7 te zeggen aangaande het geschal van bazuinen kort voor de terugkeer van Christus?

Er is een parallel tussen het bazuingeschal als alarmsignaal in het oude Israel en de waarschuwende getuigenis van het Werk van God in onze tijd (Jes. 58:1). Een soortgelijke relatie bestaat er tussen de door een engel geblazen bazuin van Openbaring als teken van de spoedige terugkeer van Jezus Christus en de voortdurende waarschuwing en het getuigenis door Gods Werk van vandaag waardoor de weg voor de terugkeer van Jezus Christus wordt voorbereid. De achtereenvolgende bazuinklanken door engelen en de ermee gepaard gaande catastrofale gebeurtenissen op wereldomvattende schaal vlak voor Christus' terugkeer zullen dienen als *laatste waarschuwingen* aan een onachtzame, door zonde geteisterde wereld!

14. Welke jaarlijkse Sabbat volgt slechts negen dagen na het Bazuinenfeest? Lev. 23:26-32; 16:2-34, hiervan speciaal de verzen 29-31. Zie ook Openbaring 20:1-3 in verband met Leviticus 16:21-22.

De rituelen die op Grote Verzoendag van de oudtestamentische priesterdienst werden verlangd, worden in het 16e hoofdstuk van Leviticus uitvoerig beschreven. We volstaan hier met de opmerking dat de levende bok, waarop alle zonden van Israel werden gelegd en die naar de verlaten woestijn werd gebracht, de duivel voorstelt, op wie door Jezus Christus na diens terugkeer de schuld van alle zonden der mensheid zal worden gelegd.

Satan, die „de god dezer eeuw” wordt genoemd (2 Kor. 4:4), en die wordt beschreven als „de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid” (Ef. 2:2), de vader der leugen (Joh. 8:42-44), zal door Christus ervan worden *weehouden* de mensheid nog verder tot zonde te verleiden. Hij zal niet langer in staat worden gesteld zijn geestesgesteldheid van ijdelheid, wellust en hebzucht „uit te zenden”.

Als de duivel wordt „gebonden” (Openb. 20:1-3) zal de symboliek van Leviticus 16 werkelijkheid worden. Het verstand van de mensen, dat te voren door Satan en zijn demonen gesloten werd gehouden, zal dan eindelijk door de Geest van God worden geopend. Voor het eerst zal men in staat zijn Gods meesterplan tot behoud van de mensheid te begrijpen, en de mensheid zal dit spoedig aanvaarden en vergeving van zonden ontvangen door Christus. Dan, en alleen dan, zal de mens verzoend worden met Christus en de Vader. Dit wordt door Grote Verzoendag gesymboliseerd.

15. Op welke speciale wijze moeten wij Grote Verzoendag vieren? Lev. 23:32.

Grote Verzoendag is wellicht de meest ongebruikelijke heilige dag voor wat betreft hetgeen God van ons gedurende deze 24-urige periode verwacht. Want het is de enige dag waarop God ons gebiedt te *vasten* — ons te „verootmoedigen”. (Voor bijbels bewijs dat „zich verootmoedigen” vasten betekent, zie Ps. 35:13; 69:11; Jes. 58:3; Ezra 8:21.)

Vasten op Grote Verzoendag wil zeggen zich gedurende 24 uur van eten en drinken onthouden — van zonsondergang tot zonsondergang („van

MINISTUDIE

avond tot avond" — Lev. 23:32). Vasten is *geen* boetedoening — geen hongerstaking om zijn zin bij God door te drijven. Als een christen vast, moet dat zijn met het doel zijn of haar vleselijk gerichte verstand met zijn vleselijk gezinde wil te vernederen, en zichzelf dichter bij God en zijn rechtvaardigheid te brengen (Jes. 58:6-11).

Aldus is het vasten op de Verzoendag een levendige herinnering aan de gerichtheid van het verstand die voor behoud noodzakelijk is — aan de nederigheid, aan het goddelijke berouw, aan het ernstige zoeken van Gods weg — een toestand waarin de wereld zal worden gedwongen door de catastrofale gebeurtenissen die culmineeren in de terugkeer van Christus!

16. Welk belangrijk zeven dagen durende Feest met een jaarlijkse Sabbat komt kort na Grote Verzoendag? Lev. 23:33-35; Deut. 16:13.

Het Loofhuttenfeest werd ook „het feest der inzameling" genoemd (Ex. 23:16; 34:22), omdat dit zeven dagen durende Feest vlak *na* de periode van de herfst oogst begon. Het hele land vierde dit Feest nadat de laatste grote oogst was binnengehaald (Lev. 23:39).

17. Vierde Jezus Christus het Loofhuttenfeest? Joh. 7:2, 8-11, 14. Was het iedereen bekend dat Jezus altijd Gods feesten vierde en dat het *zeker* was dat Hij daarvoor in Jeruzalem zou zijn? Vers 11.

Wegens de voortdurend intensiever wordende vervolging besloot Jezus terecht niet openlijk naar Judea te reizen (vers 1). De verzen 1-10 tonen evenwel aan dat Hij zijn leven in de waagschaal stelde teneinde het Loofhuttenfeest te kunnen vieren. Ofschoon Hij reisde in het geheim leerde Hij midden op het Feest openlijk in de Tempel.

18. Wat is het door God bepaalde thema voor de jaarlijkse viering van het Loofhuttenfeest? Deut. 16:14-15. Is het Gods bedoeling dat iedereen — ongeacht leeftijd, maatschappelijke of economische stand — zich zou *verheugen* op dit Feest? Vers 14.

19. Wil God dat een man zijn vrouw en kinderen meeneemt naar het Loofhuttenfeest, zodat zij zich samen met hem kunnen verheugen? Deut. 16:14; 12:5, 7, 12. Moeten zij op de plaats die voor dit Feest is vastgesteld wonen in „loofhutten" — tijdelijke woningen? Lev. 23:42.

Het Loofhuttenfeest heeft een diepe geestelijke betekenis voor christenen van nu. Eenvoudig geformuleerd symboliseert het Loofhuttenfeest de wereld van morgen onder de rechtvaardige heerschappij van Jezus Christus — 1000 jaar lang vrede, voorspoed en *vreugde* voor de

miljarden mensen die in dit utopische tijdperk zullen leven. Tijdens dit Millennium zal de grote „najaarsoogst" van mensen aanvangen. Deze mensen zullen worden ingezameld in het Koninkrijk van God — en uiteindelijk als goddelijke leden van het Gezin van God worden wedergeboren.

Denk u eens in! Satan zal meteen na de terugkeer van Christus worden afgezet. Vervolgens zal er 1000 jaar van vrede en welvaart volgen. Degeenen die de „eerstelingen" van Gods geestelijke oogst zijn — die *het eerst* in Gods Gezin worden geboren als medeërfgenamen met Jezus Christus — zullen Hem assisteren in zijn wereldregering. Zij zullen het voorrecht ontvangen reddende kennis te brengen tot iedereen die dan leeft of die in het Millennium geboren zal worden!

Steeds opnieuw zegt God tot ons dat het Loofhuttenfeest een tijd van buitengewoon grote vreugde is. Voor het oude Israel was het een tijd van vreugde, omdat er een overvloedige wintervoorraad vlak voor het Feest binnen was gehaald. In het Millennium evenwel zullen het geluk, de vreugde en de welvaart onder de verlichte heerschappij van Jezus Christus *wereldomvattend* zijn. Gehoorzaamheid aan de geestelijke principes van Gods wetten en aan de door God geopenbaarde levensstijl zal de wereld van morgen tot een letterlijke utopie maken.

In onze tijd geeft Gods grote herfstfeest zijn geestelijk verwekte kinderen een bijzondere gelegenheid om na te denken over het door Hem vastgestelde levensdoel en de weg om dat te bereiken. Het Loofhuttenfeest is bedoeld om hen een onderbreking van de dagelijkse routine te geven en om hen af te zonderen en te bevrijden van de wereld. Tijdens het verblijf van een week in tijdelijke onderkomens, weg van hun gewone omgeving, weg van hun werk en van negatieve invloeden, verbeelden zij door deze zeven dagen te vieren de universele vrijheid en vrede die gedurende het Millennium zullen bestaan.

Het Loofhuttenfeest zoals dat in onze tijd wordt gevierd is in feite een klein, maar gelukkig voorproefje van de vreugdevolle wereld van morgen, wanneer de mensheid door de Geest van God zal worden geleid. Het zijn dagen van intensief onderwijs door Gods dienaren — dagen van constante oprechte christelijke omgang met elkaar en van gewoon eenvoudig plezier! Christenen tonen op het Feest door de wijze waarop zij in eensgezindheid samen zijn, wat deze gehele, zieke, ongelukkige wereld *had kunnen zijn en ook zal worden!*

(wordt vervolgd)

Een jonge koning die een volk redde

Wat voor verschil kan één teenager uitmaken? Moet je niet volwassen zijn om een dienaar van God te zijn?

door John H. Ogwyn

Josia was pas 8 toen hij Koning van Juda werd — en de situatie in het land was chaotisch. Het land stond op het punt vernietigd te worden en de besluiten, die Josia gedurende zijn tienerjaren moest nemen, zouden de loop der geschiedenis voor zijn generatie bepalen.

Ongeveer 80 jaar eerder waren Assyrische troepen het noorden van Israel binnengedrongen en hadden de 10 stammen in gevangenschap weggevoerd. Verscheidene jaren later waren Assyrische troepen Juda binnengevallen en hadden Jeruzalem belegerd. Als God niet had ingegrepen wegens de vurige gebeden van koning Hizkia (2 Kron. 32), zou Juda op dat moment al in ballingschap zijn weggevoerd. Maar een enorme Assyrische legermacht was daarentegen door Gods engel vernietigd.

Toen Hizkia stierf werd zijn 12 jaar oude zoon Manasse Koning. Hij begon zijn heerschappij met precies het tegengestelde van zijn vader te doen. Hij kon zich beroepen op de nogal twijfelachtige onderscheiding van de meest verdorven Koning te zijn, die Juda ooit had gehad.

Hij bouwde heidense altaren in Gods tempel, offerde zijn eigen zoon aan een heidense god en vulde Jeruzalem met onschuldig bloed. Het

gevolg hiervan was, dat de Assyrische legermacht Juda binnendrong en koning Manasse, in ketenen gebonden wegvoerde (2 Kron. 33:4-11).

Wegens deze grote zonden openbaarde God aan zijn profeten: „... Ik breng onheil over Jeruzalem en Juda, waardoor allen die ervan horen, beide oren zullen tuiten...” (2 Kon. 21:10-15). Hij was van plan Juda als natie te vernietigen en de mensen in gevangenschap te laten wegvoeren.

Toen Manasse zich in een Assyrische gevangenis bevond, begon hij berouw te krijgen over het kwaad, dat hij bedreven had en tenslotte liet God hem naar Jeruzalem terugkeren (2 Kron. 33:12-13). Toen Manasse stierf, werd zijn verdorven zoon Amon Koning — om 2 jaar later vermoord te worden (2 Kron. 33:20-21, 24).

Deze gebeurtenis brengt ons tot een kritiek punt in de geschiedenis van Juda. Wegens de zonden van het volk, stond God klaar om hen in gevangenschap te doen wegvoeren. In deze periode werd Manasse's 8 jaar oude kleinzoon, Josia, Koning van Juda.

Toen Josia 16 jaar oud was, begon hij werkelijk God te zoeken. Hilkia, in die tijd Gods hogepriester, speelde een belangrijke rol bij het begeleiden van Josia gedurende zijn jonge jaren en het onderrichten van hem in Gods wegen. Hilkia had zelf een zoon, Jeremia, die een beetje jonger was dan Josia. Terwijl deze jongens samen hun jonge jaren doormaakten, ontwikkelden ze waarschijnlijk een hechte vriendschap, gepaard aan een oprecht

verlangen God te gehoorzamen.

Toen Josia 20 was, was hij gereed om met alle vurige ijver van de jeugd een hervorming te beginnen (2 Kron. 34:1-7). Het jaar daarop begon Jeremia, die volgens de overlevering toen pas 17 jaar was, als Gods profet te profeteren (Jer. 1:1-10). Zij poogden Juda te reinigen van alles dat met afgoderij te maken had. Wie zegt, dat Gods dienaren allemaal oud moeten zijn en dat Gods profeten allemaal lange witte baarden hadden?

Een paar jaar later liet Josia het herstelwerk aan de tempel beginnen. Dat was het hoogtepunt van de hervormingen die hij in Juda ontketende. Er werd dat jaar in Jeruzalem een Pascha gehouden, waarvan God zegt, dat het de meest grootse Pascha was sinds de tijd van de profet Samuel, meer dan 400 jaar daarvoor (2 Kron. 35:1-19).

Wegens Josia's oprechtheid, zelfs van zijn jeugd af, beloofde God hem, dat de ballingschap van Juda een generatie uitgesteld zou worden (2 Kron. 34:22-28).

Toen Josia, nog geen 40 jaar oud, stierf, schreef Jeremia klaagzangen of uitingen van verdriet voor hem (2 Kron. 35:25). Het boek Klaagliederen is mogelijk in die tijd geschreven als profetie van de ophanden zijnde vernietiging, nu Josia niet langer leefde. Want in Gods ogen was het alleen Josia geweest, die tussen Juda en haar vernietiging had gestaan.

Wat voor verschil kan iemand uitmaken — zelfs wanneer hij nog erg jong is? Soms alle verschil ter wereld! □

Lastige vragen over de Kerk Hoe beantwoord je die?

door Bernie Schnippert

Hij was razend. Ik was bang. En allebei hadden we gegronde redenen voor die gevoelens!

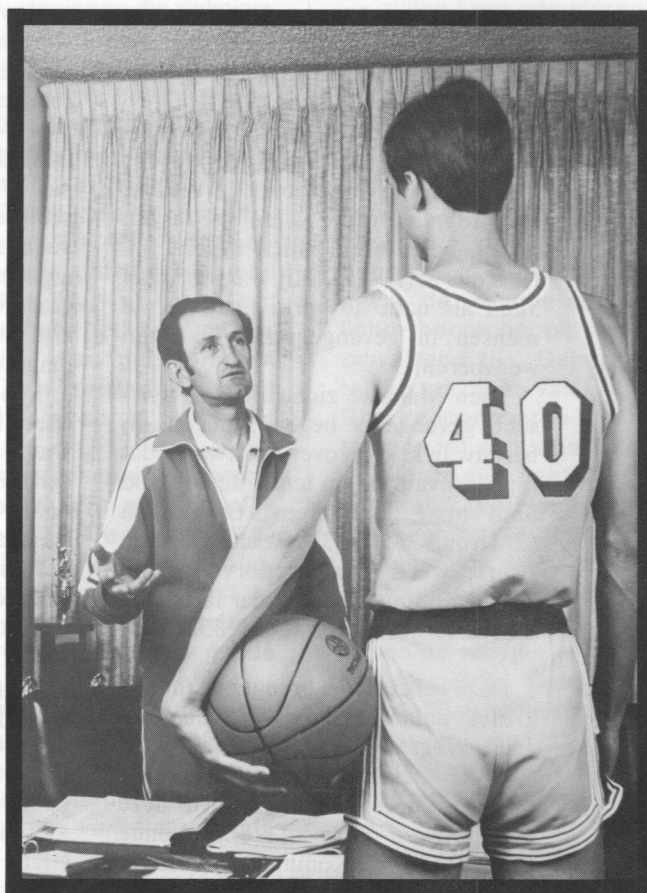
Hij was kwaad omdat hem — de alomgevreeste basketballcoach, die nooit een blad voor de mond nam — zoëven door de langste tiener, die hij ooit was tegengekomen, verteld was dat die tiener op vrijdagavond en zaterdag geen basketball kon spelen.

Ik was bang — omdat ik die teenager was en de coach wilde, dat ik hem vertelde waarom ik niet kon spelen.

Zijn vraag zette mij, toen dit voorval 15 jaar geleden plaatsvond, werkelijk onder druk. Wat zou jij gezegd hebben, als je in mijn plaats was geweest? Weet je wat je moet zeggen, als dergelijke vragen gesteld worden? Kortom, weet je hoe je vragen over de Kerk moet beantwoorden?

Het beantwoorden van vragen over waarom je gelooft wat je gelooft kan voor iedereen lastig zijn. Je plaatselijke dienaar heeft gestudeerd om te leren hoe vragen te beantwoorden en soms heeft hij nog hulp nodig! En hij verdient zijn brood met het beantwoorden van vragen!

Eigenlijk moet je, als je naar een

antwoord op een vraag zoekt, beginnen je af te vragen of er werkelijk een vraag gesteld wordt.

Veel mensen zeggen dingen alleen maar om je te plagen of om zichzelf te horen. Het is zelfs mogelijk, dat ze niet eens een antwoord verwachten. Een vriend, die bijv. tegen je zegt: „Jij bent ook een rare om vrijdagavond niet naar een sportwedstrijd te gaan!”, stelt niet werkelijk een vraag

over de Sabbat en verwacht geen religieuze verklaring. Verspil dus niet je tijd met het beantwoorden van dergelijke „vragen”. Lach erom en zeg liever met een beetje gevoel voor humor iets als: „Nou, ik heb toch evenveel recht om een rare te zijn als jij.”

Als je er zeker van bent, dat er echt een vraag wordt gesteld, probeer dan te ontdekken in wat voor soort stemming de vragensteller is. Is hij serieus, sarcastisch, twistziek of afgunstig? Meestal zijn de enige vragen, die de moeite van het beantwoorden waard zijn, de ernstige. Mensen, die sarcastisch of twistziek zijn, verdienen of wensen zelfs niet eens een antwoord.

Eerlijk gezegd, zul je ontdekken, dat je niet eens veel echte, serieuze vragen worden gesteld. Maar van tijd tot tijd komen ze voor en dan

helpt het om te weten wat je moet zeggen. In feite zegt God in 1 Petr. 3:15, dat we in staat moeten zijn iedereen, die naar onze geloofsovertuiging vraagt, een antwoord te geven.

Een weldoordacht, intelligent antwoord zal anderen laten zien, dat je opvattingen redelijk zijn, zelfs al is men het niet met je antwoorden eens. Want, zoals Salomo zegt: „Een woord, in juiste vorm gesproken, is

Foto door Nathan Faulkner

als gouden appels op zilveren schalen" (Spr. 25:11). Daarentegen kan een slecht antwoord het doen voorkomen of je het, zelfs terwijl je gelijk hebt, bij het verkeerde eind hebt.

Maar wat is een „goed" antwoord?

In de eerste plaats is het kort. Salomo zei: „In veelheid van woorden ontbreekt de overtreding niet" (Spr. 10:19). Met andere woorden, hoe langer je antwoord is, des te groter is de kans dat je een fout maakt.

Vervolgens moet het antwoord eenvoudig zijn — niet vol moeilijke, ingewikkelde gedachten. Gods Woord is diepgaand en diepzinnig, maar de waarheden ervan kunnen op eenvoudige wijze naar voren worden gebracht, als we ons best ervoor doen. Pastor General Herbert W. Armstrong zegt vaak: „Ik probeer het zo eenvoudig te maken, dat zelfs een kind het kan begrijpen."

Dan moet het antwoord rechtstreeks zijn. Iemand, die vraagt waarom je de Sabbat houdt, moet te horen krijgen: „Ik houd de Sabbat omdat . . .", gevolgd door een kort, eenvoudig antwoord. Je moet geen historisch verslag geven over de Sabbat vanaf de schepping tot de dag van vandaag op een vraag, die veel gericht is.

Het volgende belangrijke aspect van een goed antwoord is, dat het op positieve wijze en vol zelfvertrouwen gegeven moet worden, met de overtuiging die ontstaat omdat je het voor je zelf bewezen hebt. Pas er voor op om je nooit door iemand te laten intimideren of je dom te voelen omdat je gehoorzaam bent aan Gods manier van leven. Het ligt in de menselijke aard anderen te intimideren om zodoende zelf beter te lijken. Weiger eenvoudig je van streek te laten maken door hun honende houding.

Ken je antwoorden

Je antwoorden zullen vol zelfvertrouwen en positief zijn, als je het antwoord op de vraag *kent* en je er *zeker* van bent dat het onderricht van de Kerk over het onderwerp het juiste is. Dit betekent, dat je tijd aan bijbelstudie zult moeten besteden, de lectuur van de Kerk moet lezen en overdenken en het onderricht voor je zelf bewijzen. Als je dat doet, zul je de kennis bezitten, die je nodig hebt.

Als je Gods waarheid in je leven

toepast, zul je zien dat deze goed uitwerkt. En als je een vraag beantwoordt, zul je dat kunnen doen door te zeggen wat *jij* gelooft, niet alleen maar wat de Kerk onderricht. Persoonlijke antwoorden zijn altijd sterk.

En tenslotte, een goed antwoord roept geen nieuwe strijdpunten op. Bijvoorbeeld, een slecht antwoord op de vraag: „Waarom houd jij de Sabbat?" zou zijn: „Omdat we ook Gods heilige dagen houden en de Sabbat en heilige dagen staan of vallen met elkaar." In plaats van op rechtstreekse, eenvoudige en korte wijze de vraag te beantwoorden, heb je in de geest van de vragensteller een nieuwe vraag opgeroepen. Hij vraagt zich nu af: „Wat zijn de heilige dagen?"

Het is niet altijd makkelijk om een goed antwoord te geven op een vraag, daarom is het beter erop voorbereid te zijn. Denk van te voren na over de vragen die vrienden kunnen stellen en bedenk de antwoorden, zodat je ze kent als ze gesteld worden. Het kan zelfs goed zijn ze op te schrijven en je te oefenen in het beantwoorden.

Als je werkelijk de tijd ervoor neemt de antwoorden te kennen, zul je als iemand een vraag stelt, niet in de war raken en vergeten wat je weet.

Misschien kun je eens aan de dienaar voorstellen dat de YOU als project een lijst samenstelt van vragen over de Kerk en een lijst met antwoorden. Ga samen als groep de vragen en antwoorden na — met de dienaar — totdat je er zeker van bent, dat je vragen over grondbeginselen van de Kerk en je eigen geloof kunt beantwoorden.

Hier volgen een paar vragen en antwoorden als voorbeeld. In welk opzicht zijn het „goede" antwoorden? Kun je ze nog verbeteren? Hoe?

Vraag: Waarom ga je vrijdagsavonds niet naar sportwedstrijden?

Antwoord: Omdat ik de Sabbat houd, die vrijdagavond begint en zaterdagavond eindigt. Dit is de werkelijke heilige dag die ik uit de Bijbel geleerd heb te houden.

Vraag: Waarom vier je geen kerstfeest?

Antwoord: Omdat ik geleerd heb, dat het niet bijbels is, en dat geschiedenisboeken bewijzen dat het oorspronkelijk geen christelijk feest is.

Vraag: Waarom eet je geen varkensvlees?

Antwoord: Omdat ik geleerd heb, dat de Bijbel zegt dat we het niet moeten eten.

Wees niet verlegen als iemand probeert je met een vraag een figuur te laten slaan. Als je hem niet kunt antwoorden, zeg dan eenvoudig: „Ik ben nog aan het leren. Ik kan nog niet elke vraag beantwoorden, maar ik kan u wel vertellen aan wie u het moet vragen, als u het werkelijk wil weten." Je kunt verder nog zeggen: „Ik kan nog niet elke vraag over mijn Kerk beantwoorden, maar ik weet wel, dat ik erover nagedacht heb en meer antwoorden voor mijn geloofsovertuiging heb dan de meeste mensen voor de hunne."

Een andere techniek om mensen, die proberen je erin te laten lopen, een antwoord te geven is het stellen van een wedervraag. Je kunt bijvoorbeeld iemand die vraagt waarom je de Sabbat houdt, vragen: „Zoudt u mij misschien eerst willen uitleggen waarom u de zondag houdt?" Christus paste deze tactiek van tijd tot tijd toe (Matth. 21:23-27). Maar deze benadering kan gewoonlijk beter bewaard blijven voor iemand, die probeert je in het nauw te drijven dan voor iemand die werkelijk serieus is. Een oprechte vraag moet oprecht beantwoord worden.

Als je je voorbereidt, ben je klaar voor het moment, dat je vriend, leraar of zelfs je basketballcoach vraagt waarom je dit of dat doet.

Het is meer dan 15 jaar geleden, dat ik de vraag van mijn coach moest beantwoorden. Ik ben hem 12 jaar later op gaan zoeken, maar nu lagen de zaken anders. In de eerste plaats was ik ouder. En hij was niet kwaad. Evenmin was ik bang. Ik was verrast. Na enige tijd met hem gesproken te hebben, verbaasde hij mij door zijn bewondering uit te spreken voor het feit, dat ik dienaar was geworden. Toen zei hij: „Maar je was altijd al een jongeman, die wist wat hij wilde." (En ik dacht dat hij me haatte!)

Ben je misschien nieuwsgierig wat mijn antwoord was, toen hij me vroeg waarom ik de Sabbat hield? Om eerlijk te zeggen, ik weet het niet meer! Maar te oordelen naar het commenteuzen commentaar, dat hij gaf toen ik hem 12 jaar later opzocht, moet het wel goed geweest zijn! □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

onvolmaakt. Degenen die zijn misleid en ernstige fouten begaan, zijn er nog altijd niet toe gekomen zich hun onvolmaaktheid en hun vatbaarheid voor fouten te realiseren. In hun egoïsme gaan ze er maar vanuit dat wat ze ook mogen geloven, ook inderdaad waar is. En ze zijn niet bereid om nederig te erkennen dat ze het bij het verkeerde eind hebben.

Ik kan u vertellen hoe ik nu 55 jaar geleden, uit de duisternis in het licht kwam. En ik verzeker u dat dit een fundamenteel goede en zekere manier is om een begin te maken: voor u en ieder ander!

Om te beginnen moest ik er achter zien te komen of er een werkelijk fundament bestaat waarop waarheid berust. Is er een *onfeilbare autoriteit*? Met andere woorden: Bestaat God? Is de almachtige, alwetende, absoluut volmaakte God een *realiteit*? En zo ja, heeft Hij dan de fundamentele *waarheid* aan de mensheid kenbaar gemaakt?

In een Amerikaanse vakbondskrant verschijnt een column van een wereldberoemd protestants leider. Daarin geeft hij (of iemand namens hem) *zijn* antwoord op vragen betreffende de Bijbel.

Een van die door hem behandelde vragen luidde: geeft de Bijbel enig bewijs voor het bestaan van God? *Zijn* antwoord op deze vraag kan in een woord worden samengevat: *neen*. De man antwoordde dat we het bestaan van God dienen aan te nemen... en vervolgens te geloven. Dit hield dus in dat men moest geloven in een menselijke veronderstelling!

Maar de Bijbel gebiedt ons nu juist: *Beproeft alle dingen!* En dat slaat ook op het bestaan van God. De Bijbel zegt dat de spotter zal worden uitgeroeid (Jes. 29:20), want het bewijs van Gods bestaan is duidelijk zichtbaar, met name in de natuur.

God zelf levert, in de Bijbel, dat bewijs door middel van vervulde profetieën. Hij biedt, ofschoon slechts weinigen daarop ingaan, dat bewijs door verhooring van gebed.

Ik heb het onweerlegbare bewijs van Gods bestaan gevonden in de werkelijke feiten van de wetenschap,

de feiten aangaande de fysieke materie, in de rede en in de Bijbel.

In de tweede plaats heb ik gezocht naar het bewijs of de Bijbel werkelijk de gezaghebbende openbaring van God aan de mensheid is, en ik heb daar talloze onweerlegbare bewijzen voor gevonden.

Aldus had ik een vaste basis om te geloven. En ik wist dat er een onfeilbaar *gezag* bestond!

Niettemin was dit alles op zich nog niet voldoende. Ik bezat nu de bron der waarheid, maar tot op dat moment was ik niet in staat geweest de Bijbel te begrijpen. Evenmin trouwens als de meeste wetenschappers, onderwijskrachten of theologen dit boek begrijpen.

Een groot verstand en een superieur intellect zijn op zich niet in staat de geestelijke openbaringen van de Almachtige God te begrijpen!

Dit laatste wordt verklaard in het tweede hoofdstuk van 1 Korinthe. Deze waarheden van God zijn een mysterie — een verborgen geheim — dat geen van de leiders, heersers of grote mannen hier op aarde kent (1 Kor. 2:7-8).

Maar God heeft deze geestelijke waarheden door zijn Geest geopenbaard aan de bekeerde door de Geest verwerkte christenen (vers 10). Want: „Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is [fysieke en materiële kennis], dan des mensen eigen geest, die in hem is?” (vers 11.)

Kunt u dit bevatten? Fysieke hersenen, uit stof gevormd, kunnen *op zich* onmogelijk de dingen van dit stoffelijke heelal bevatten, die aan wijsgeren, wetenschappers en onderwijskrachten bekend zijn. De stomme dieren hebben ook stoffelijke hersenen. Maar zij kunnen onmogelijk de menselijke kennis bevatten, zoals het menselijk *verstand* dat kan.

Maar zoals Job moest ervaren (Job 32:8): er is een geest *in* de mens. Deze geest is niet de mens zelf, want die is stof of materie (Gen. 3:19) en geenszins geest. Maar deze menselijke geest vormt samen met de fysieke hersenen het menselijk *verstand*. Niettemin is dit menselijk verstand fysiek gericht. Het kan de dingen der mensen bevatten dwz. sterfelijke of fysieke zaken.

In 1 Kor. 2:11 wordt verder gezegd: „Zo weet ook niemand, wat in God is, *dan de Geest Gods*.”

Uitsluitend door het ontvangen van Gods heilige Geest, die zich met het menselijk verstand verenigt, kan de mens zich *geestelijke kennis* verwerven. Alleen indien de mens de heilige Geest heeft ontvangen en deze in hem woont, zijn de werkelijke waarheden uit de Bijbel voor dat menselijk verstand begrijpelijk.

De grote geesten van deze wereld kunnen zonder Gods heilige Geest de bijbelse en geestelijke waarheden evenmin begrijpen als een hond, een paard, een aap of een olifant bij machte is fysieke wetenschappelijke kennis te bevatten zonder de geest, die de mens van nature heeft — maar die het dier mist.

Dit nu is precies de reden waarom ik tot 55 jaar terug de Bijbel niet kon begrijpen. Het is ook de reden waarom het verstand van werkelijk grote wereldlijke leiders deze waarheid niet kunnen bevatten! En dat is dan geen kwestie van veel of weinig intellect.

Wanneer we eenmaal onze eigen feilbaarheid en neiging tot het maken van fouten *beseffen*; wanneer we eenmaal bereid zijn te erkennen dat we op de verkeerde weg zijn, en bereid zijn de waarheid te accepteren; wanneer we dan werkelijk het bedrog willen doorgronden, dat deze wereld verblindt — dan is de volgende stap dat wij Gods gave van zijn heilige Geest ontvangen. De voorwaarden hiervoor zijn: 1) berouw en 2) geloof in Christus als onze persoonlijke Verlosser.

Berouw leidt tot God. Zonde is tegen God. We kunnen mensen kwetsen of benadelen, maar tegen God *zondigen* we. Zonde betekent overtreding van Gods Wet; het is opstand tegen God en snijdt ons van Hem af.

Berouw hebben betekent zich in nederigheid buigen, gebroken door de eigen zeer ernstige misdaad, die opstandigheid tegen God is; zich met afschuw afwenden van het eigen opstandige, misleidende, ijdele en egoïstische gedrag; het betekent met diepe wroeging God smeken om genade en verandering van inzicht en handelen; dit alles in een oprechte begeerte onze wegen te herzien en Gods geboden te onderhouden.

Slechts weinigen weten wat echt berouw is. Toch kunnen we *pas na* dit berouw, door ons geloof in Christus als onze Verlosser, worden verzoend met God, die ons zijn heilige Geest heeft toegezegd.

Het eigen ik moet verdwijnen! Dat betekent onherroepelijke overgave aan God en de door Hem zelf geopenbaarde wetten! Ik weet nog hoe dit voor mij een uiterst pijnlijk proces was. Want nooit wil dat eigen ik zich zo maar overgeven. Ik wist wat het betekende door familieleden, vrienden of vroegere zakenrelaties belachelijk gemaakt en vervolgd te worden. Het betekende een totaal ander leven leiden; het nastreven van een totaal ander doel.

Maar God had mij nederigheid geleerd, mij tot berouw en tot geloof gebracht. Hij opende mijn verstand voor zijn waarheid en wel door de gave van zijn heilige Geest.

Maar daarvoor diende ik bereid te zijn om — zonder ophouden — te erkennen dat ik verkeerd had gedacht, en moest ik waarheden aanvaarden, die telkens weer nieuw voor me waren.

Dat proces is nu al zo'n 55 jaar aan de gang.

Als ik nu een bijbelgedeelte bestudeer, kan ik het begrijpen. Maar ik diende in „het licht” van God te wandelen, opdat God mij tot begrijpen in staat zou stellen. Zonder me erom te bekommeren dat dit mij het respect van anderen kostte en ondanks tegenwerking en vervolging, moest ik mezelf er voortdurend toe dwingen God te volgen — en niet de mensen!

Het is een kwestie van *bereidheid*, niet van het bezit van een superieur of verheven verstand. Het gaat erom dat men door Gods Geest wordt gebracht tot zijn wegen, die zo totaal anders zijn dan de in deze wereld geldende gewoonten. Het is geen kwestie van eigen menselijk vermogen.

Hebt u ooit van een kerk gehoord, die openlijk toegaf dat haar prediking en optreden verkeerd waren en dit alles toen heeft rechtgezet, geheel overeenkomstig de Bijbel? Welke vermaarde en invloedrijke predikant of geestelijk leider heeft ooit in het openbaar een dergelijke bekentenis afgelegd, zijn onbijbels gedrag afgezworen en vervolgens — ondanks vervolging en bespottig — *de waarheid verkondigd*?

Al die bejubelde, verheven „machtigen der aarde” zouden zich van hun bedrog kunnen ontdoen en hun ogen zouden geopend kunnen

worden voor Gods waarheid, indien zij zich nederig gedroegen, berouw toonden en zich onvoorwaardelijk overgaven aan de Almachtige God en zijn geboden!

Wilt u weten wat God van deze „machtige en eminente” leiders van de grote denominaties zegt, lees dan Gods profetieën, die juist deze leiders uit onze 20e eeuw beschrijven! U vindt ze in Jeremia 23, Ezechiël 34 en ook in Ezechiël 22, de verzen 21-31, die speciaal betrekking hebben op de volkeren van Engeland en de Verenigde Staten en hun religieuze leiders *in deze tijd*, de tijd die rechtstreeks naar „Gods toorn” leidt — de tijd der laatste plagen, onmiddellijk voorafgaande en ook samenvallend met de tweede komst van Christus!

Ja, we *kunnen* de waarheid kennen als we daartoe bereid zijn, ongeacht of we al dan niet gelijk hebben. Het is geen kwestie van een superieur intellect, maar uitsluitend van onderwerping aan God.

De conclusie ten aanzien van deze hele kwestie is deze: ik ben dit Werk niet uit vrije wil begonnen. Het was zelfs wel het allerlaatste wat ik in de dagen voor mijn bekering zou hebben verlangd. Het is louter Gods werk geweest!

Door middel van allerlei omstandigheden dwong God mij tot onderwerping. De levende Christus heeft de gebeurtenissen en de kracht der omstandigheden zodanig geleid, dat Hij me letterlijk in zijn Werk wierp! Dit is niet mijn werk, doch geheel en al het Werk van God.

En dit kan gemakkelijk worden bewezen . . . aan een ieder die bereid is de waarheid te leren kennen. □

PILAREN

(Vervolg van pagina 9)

Koninkrijk zouden ons niet motiveren. Evenmin zou Gods huidige Werk op aarde ons aanzetten tot toegewijde dienstverlening.

Wat is deze onmisbare katalysator?

Paulus geeft ons het antwoord in 1 Korinthe 2:12 en 14:

„Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is . . . een ongeestelijk mens aan-

vaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.”

Ja, God wenst ons beslist te helpen om standvastig te zijn.

Hij gaf de mens de zekerheid van zijn beloften, het voorbeeld van zijn eigen Zoon en nu zien we dat Hij aan degenen die Hij roept ook zijn eigen energiebron geeft: de heilige Geest!

De heilige Geest helpt ons niet alleen Gods waarheid te begrijpen, maar ook een standvastig karakter te ontwikkelen. Hoe? Welnu, karakter behelst het vermogen om juist gedrag van verkeerd gedrag te kunnen onderscheiden, en het juiste te kiezen.

God zal echter zijn Geest van inzicht alleen geven aan hen die zich waarlijk hebben bekeerd. Goddelijke bekering impliceert de beslissing om Gods bepalingen van goed en kwaad, weerspiegeld in Gods wet, zonder voorwaarden te accepteren.

Alleen degenen die hun wil erop hebben gezet zich aan Gods bepalingen te houden, zullen de heilige Geest ontvangen, „die God hun gegeven heeft, die Hem gehoorzaam zijn” (Hand. 5:32).

De heilige Geest is ook de sleutel tot de ontwikkeling van een standvastig geloof. Het vermogen God te geloven — waar geloof — is een gave van de Geest, volgens Paulus (Gal. 5:22, *Statenvert.*). De Geest stelt ons in staat tot intiem contact, in gebed, met onze Vader, wat van vitaal belang is voor een levend geloof: „Want door Hem hebben wij . . . in één Geest de toegang tot de Vader” (Ef. 2:18).

Deze toegang tot God is echter aan voorwaarden verbonden! De Geest zal de deur alleen open houden, indien wij dagelijks Gods leiding zoeken in vurig gebed tezamen met intensieve bijbelstudie. Doen we dat inderdaad?

Een pilaar in de tempel

Met Gods onbegrensde bereidwilligheid ons te helpen slagen voor ogen, kunnen we instemmen met Paulus als hij uitroept: „Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?” (Rom. 8:31.)

Ieder element van Gods bijstand veronderstelt evenwel onze eigen actieve deelname.

Wij moeten bijvoorbeeld voortdurend Gods plan bestuderen zoals dat in de Bijbel is geopenbaard. Wij moeten het voorbeeld van Christus nastreven, niet alleen maar bewonderen. Gods beloften aan ons blijven ons alleen inspireren door regelmatige, intensieve bijbelstudie. Gods Geest zal ons alleen ondersteunen als we dagelijks vurig aan God vragen die Geest in ons te vernieuwen.

God wil in ons een karakter schepfen dat even standvastig is als het zijne. Hij zal ons daarbij steeds blijven helpen, want Hij is „de Vader der lichten, bij wie geen verandering is of zweem van ommekeer” (Jak. 1:17).

Zijn wij bereid ons deel te doen en met geduld naar standvastigheid te streven?

Kijk naar wat Jezus belooft: „Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme. Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel mijns Gods” (Openb. 3:11-12). □

Goede spoor?

(Vervolg van pagina 3)

Abraham en zei God tegen Abraham dat hij de ram als een brandoffer zou offeren in plaats van zijn zoon.

Wat een test van iemands geloof!

Geloof Gods Woord

Toch verwacht God van u en mij dat wij ook heden ten dage nog zijn *Woord* geloven — d.w.z. *erop vertrouwen* dat Hij zijn beloften houdt! Jezus Christus werd op een vreselijke wijze gezeseld, had daarbij een onbeschrijflijke pijn en angst te verduren, teneinde de straf te ondergaan voor de fysieke zonde, zodat u en ik en onze kinderen genezen kunnen worden. En door zijn striemen zijt gij genezen (1 Petr. 2:24).

Jezus' lijden tengevolge van de striemslagen zou voor niets zijn geweest, tenzij Gods Woord gelijk heeft — tenzij we worden genezen!

Jakobus 5:15 zegt dat het *gelovige* gebed de zieke gezond zal maken en dat God *zal genezen*.

Ja, er zijn voorwaarden aan Gods beloften verbonden. Jezus zei: „U geschiede naar Uw geloof.” Hij zei tegen een jonge vrouw: „Uw *geloof* heeft u gezond gemaakt”. Wanneer u

niet gelooft, dan doet u twee dingen: 1) U maakt zijn belofte krachteloos door niet aan zijn voorwaarde voor genezing te voldoen en 2) u maakt God tot een leugenaar — u gelooft zijn Woord niet!

Er is nog een voorwaarde: „en ontvangen wij van Hem al wat wij bidden, daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht” (1 Joh. 3:22). U moet vol overgave gehoorzamen aan zijn geboden. En u moet altijd doen wat welgevallig is in zijn ogen — en dat houdt ook in te *geloven* dat Hij zal doen wat Hij beloofd heeft.

U moet *geloven* dat God zal *genezen!* U hebt er geen moeite mee om een mens te geloven als hij belooft iets voor u te doen. *Waarom* kunt u dan niet geloven dat God zal doen wat Hij heeft beloofd — voor hetgeen Jezus een verschrikkelijke geseling moest verduren, namelijk dat u genezing zou kunnen ontvangen? *Waarom* is het moeilijk voor u om te geloven dat God meent wat Hij zegt — dat Hij *zal doen* wat Hij heeft beloofd? *Waarom* gelooft u een menselijke dokter wel, die een zondaar is (want allen hebben gezondigd) — en kunt u *God* niet geloven? *Waarom?*

Medicijnen kunnen niet genezen en hebben altijd bijwerkingen die dikwijls schadelijk zijn. Het mes van een chirurg geneest ook niet. Een beroemd arts zei eens: „Als alle medicijnen in de wereld in de oceaan zouden worden gegooid, zou dit zoveel beter zijn voor de mensheid maar zoveel slechter voor de vissen.”

Naar uw geloof

Gemeenteleden, „u geschiede naar uw geloof”. Als u *God* niet kunt geloven wanneer Hij spreekt en beloften doet, dan hebt u eenvoudig geen hoop op behoud en eeuwig leven!

Dit zijn de *laatste dagen!* Dit zijn dagen van beproevingen en testen. We zijn ons *eindexamen* aan het doen om te zien of we het waard zullen zijn om Gods Koninkrijk binnen te gaan. Moeten sommigen van u *falen*?

Toen ik op school zat, zat ik voor de verschillende onderdelen van het eindexamen werkelijk te „blokken”. Ik „blokte” wanhopig, omdat ik wat was achtergeraakt tijdens het schooljaar. Maar door de laatste krachtsinspanning behaalde ik voor het merendeel van de onderdelen een

zeer hoog cijfer — en ik slaagde dus toch nog, ondanks eerdere achterstand.

Vasten en bidden zullen vaak iemands geloof herstellen. Het zal geloof van God brengen, als u het nooit voordien hebt gehad.

Ik vastte en bad gedurende twee dagen, toen eens door een noodtoestand het leven van twee leden van mijn gezin op het spel stond. Ik besteedde het eerste uur aan gebed. Het tweede uur aan bijbellezen om te proberen erachter te komen waarom ik in geloof te kort schoot. Het derde uur werd gependend aan meditatie, zelfonderzoek, aan goed *nadenken* over waar ik verkeerd was gegaan en waarom mijn geloof verslapt was. Het volgende uur werd doorgebracht in gebed, daarna een uur bijbelstudie, een uur meditatie en zo twee dagen achtereen, terwijl ik bleef vasten. Aan het eind ervan, na iets minder dan twee dagen, gebeurden er *vijf* wonderen en enkele dagen later een zesde waar ik niet om gebeden had.

We bevinden ons nu allemaal in de tijd van ons eindexamen. Juist op deze tijd doelend, zei Jezus: „Doch, als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde?” (Lukas 18:8.)

Gemeenteleden, gaan sommigen van u naar Baäl-Zebub, de god van Ekron? Koning Ahazia van Israel was ernstig gewond en zwaar ziek. Maar hij zond boden uit om Baäl-Zebub, de god van Ekron, te raadplegen in verband met de genezing (2 Kon. 1:1-4).

Maar God zei door de profeet Elia: „Is er dan geen God in Israël, dat gij Baäl-Zebub, de god van Ekron, gaat raadplegen?” Deze Baäl-Zebub stond bekend als „de god van de vliegen” — de god van de geneeskunst in die dagen. Daarom zei God dat de koning moest sterven vanwege zijn gebrek aan geloof. Is het, omdat er geen *God* is, wiens Woord genezing garandeert, dat sommige van u, gemeenteleden, uw kinderen in de opvoeding meegeven om te vertrouwen op Baäl-Zebub in de vorm van onze huidige artsen? Welke God is in uw huis? In welke God heeft u *geloof*?

Gemeenteleden, laten we *gereed* zijn wanneer Christus komt. Ga blokken om nu te leren *geloven*, want de tijd is kort. Laten we zorgen dat we allemaal slagen om zijn Koninkrijk binnen te gaan! □